

Elvis magasinet

Nr 7 oktober 2022 Pris: Gratis

Utgiven av: Elvis i Norden

**Elvis minneaften i Norge
med Linda Thompson
Sally Hoedel intervju
Elvis på film igen**

Innehåll

Sida 4 – Elvis på film igen!

Sida 8 – Elvis minneften i Norge

*Sida 13 – Elvis i Norden ambassadör:
Micke Englund*

Sida 16 – You'll Never Walk Alone in Liverpool

*Sida 20 – Kent Wennman's Associated with
the King volume 12*

*Sida 24 – Hugh Jarrett – den bortglömda
Jordanaires-medlemmen*

Sida 28 – Destined to Die Young

*Sida 40 – Betydelsen av ELVIS (Original
Motion Picture Soundtrack)*

*Sida 44 – Mickes skivtips:
Elvis – NBC TV-Special*

*Omslagsfoto: Linda Thompson i Norge 2022
Foto: Kenneth Östlund*

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testar vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinet's redaktion:

Chefredaktör och layout:

Elvis Ahlgren

Medarbetare:

Stig Carlsson

Joe Devine

Markus Ekholm

Micke Englund

Keith Huotari

Arne Julien

Marie Klintebäck

Jari Koskela

Lotta Larsson

Bibbi Lindkvist

Annika Lindqvist

Åke Ljungberg

Marcus Lundström

Harald Mjöberg

Yannick Perrussel

Jimmie Rudolfsson

Eva Lind Söderling

Kent Wennman

Erik G. Widman

Stefan Ödman

Kenneth Östlund

Video:

Elvis Ahlgren

Tomas Karlsson

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:

Februari

April

Juni

Augusti

Oktober

December

Hej Elvisvänner!

Vi är inne i oktober och det betyder att hösten är här. Det betyder också att en Elvistidning kanske värmer lite extra. Åtminstone hoppas vi som gör den att det är så.

Inför detta nummer så åkte vi till både **Norge**, med **Kenneth Östlund**, och till **Storbritannien**, med **Annika Lindqvist**, för att leta Elvisanknytningar. Hur väl de lyckades kan du läsa i deras artiklar.

I **USA** hittade vi författaren **Sally Hoedel** som berättade om sin bok **Destined to Die Young**. I en lång intervju får vi veta vad den handlar om och hur den kom till. Den skiljer sig från andra Elvisböcker genom att berätta om en sida som inte kommit fram så tydligt tidigare.

Joe Devine i USA har lovat att fortsätta skriva för oss och den här gången vill han lyfta fram en av killarna i The Jordanaires.

Stefan Ödman lyfter fram den moderna musikens betydelse i filmen Elvis för oss mossiga Elvisdiggare som kanske inte hänger med i dagens musiktrender.

Micke Englund granskar soundtracket till **'68 Comeback Special** som vi oftast kallar TV-shownen från 1968 där Elvis visar vem som är Kung.

Själv reflekterar jag lite över att en ny Elvisfilm verkar vara på kommande och sedan tar jag reda på hur **Kent Wennmans** senaste CD låter.

Dessutom presenterar vi samtliga pristagare i vår **Elvisquiz** så här långt. Vår roliga frågetävling fortsätter så har du inte provat ännu så får du en ny chans att tävla

i ämnet Elvis genom att välja rätt svarsalternativ. Vår **Quiz-master Annika** sätter lite olika teman från gång till gång och svårighetsnivån på frågorna kan även de variera.

Vi har redan börjat att planera följande nummer. Vi kommer bland annat att bevaka **Elvisfestivalen i Jönköping den 5 november** så det och mycket annat får ni läsa om i december.

Men det finns plats för fler fantastiska historier så känner du dig lite sugen att bjuda på din egen personliga historia så tveka inte att höra av dig till oss och berätta det. Du behöver inte kunna skriva som en Nobelpristagare för att göra en artikel till Elvismagasinet. Nej skriv ner din historia så gott som du kan så putsar vi till texten om det behövs några språkliga korrigeringar. **Alla kan skriva i Elvismagasinet!**

Vill du komma med och bli en **Elvis i Norden ambassadör** så finns det också goda möjligheter att vara med och bidra till vår verksamhet på olika sätt. Kanske du även har egna idéer om vad vi borde göra? Hör av dig om du skulle gilla att jobba lite för Elvis i Norden och Elvismagasinet på ett roligt sätt.

Nästa nummer utkommer i december. Lyssna på Elvis och ha det gott!

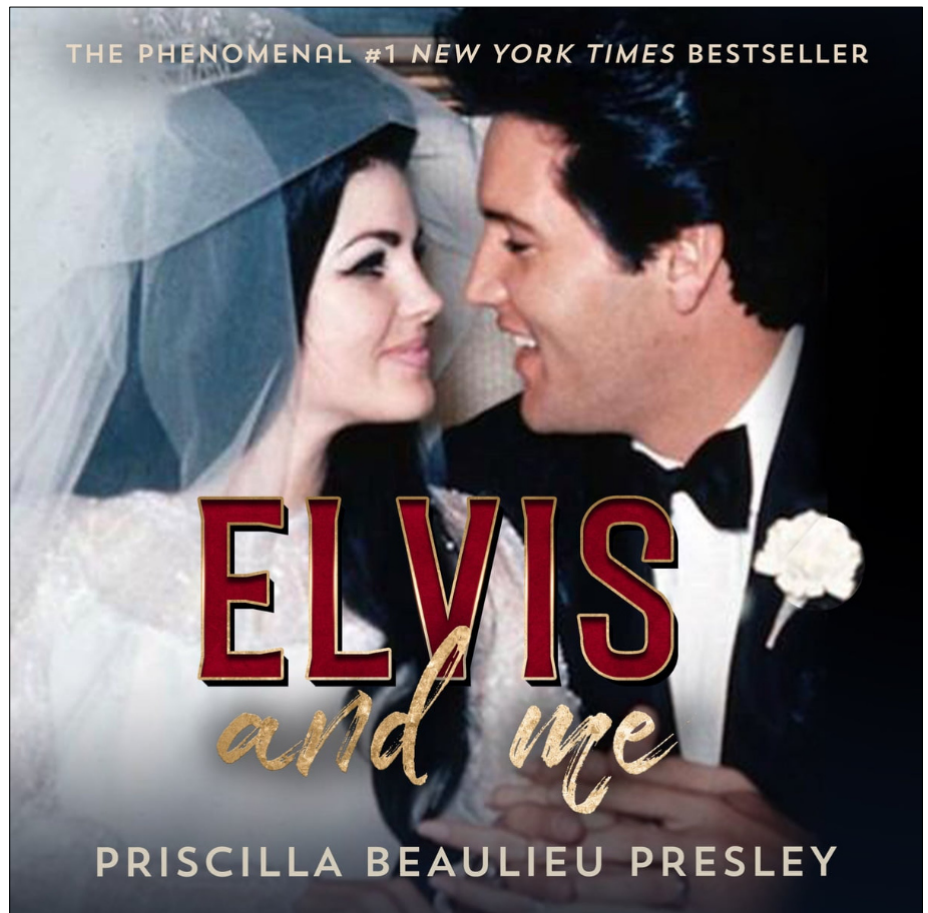

Elvis på film igen!

Regissören Sofia Coppola sägs påbörja filmandet av sin nya film "Priscilla" under hösten i Toronto i Kanada. Projektet lär ha varit något som hon velat göra ett tag men som nu kan förverkligas i och med Baz Luhrmanns Elvisfilms stora succé som ökat intresset för allting som har med Elvis att göra.

Sofia Coppola är dotter till den stora regissören Francis Ford Coppola som bland annat gjort **Gudfadern**-filmerna. Sofia började som barnskådespelare bland annat i dessa filmer men har själv gjort sig ett namn som regissör med den **Oscars**-belönade filmen **Lost In Translation** där hon vann priset för bästa originalmanus. Coppola var även nominerad i kategorierna för bästa film och bästa regissör. Filmen från 2003, som var hennes andra långfilm, vann även en **Golden Globe** för bästa manus.

2006 kom Sofia Coppolas **Marie Antoinette** som är en historisk film om den franska drottningen Marie-Antoinettes liv. En av regissörens senare framgångar är filmen **De bedragna** (The Beguiled) som vann priset för bästa regi vid **filmfestivalen i Cannes 2017**.

Priscillas biografi från 1985 filmatiseras igen. Den här gången är det Sofia Coppola som står för regin.

*Sofia Coppola i Cannes 2014.
Foto: Georges Biard*

Den nya filmen **Priscilla** baserar sig på **Priscilla Presleys** biografi **Elvis and Me** (Elvis och jag) från 1985. I huvudrollerna kommer vi att få se **Jacob Elordi** som Elvis och **Cailee Spaeny** som Priscilla.

Elordi, som är från Brisbane i Australien, är känd från den mycket populära tonårsdrama TV-serien **Euphoria** (HBO) medan Cailee Spaeny är känd från HBO:s mini kriminaldramaserie **Mare of**

Jacob Elordi ska spela Elvis.
Foto: VOGUE Taiwan

Easttown. Euphoria är HBO:s näst populäraste serie endast slagen av Game of Thrones. Spaeny kommer från Springfield i Missouri.

GQ <https://www.gq.com/story/jacob-elordi-cover-profile> har en artikel om Jacob Elordi där man skriver:

På soffbordet i huset på Twentynine Palms ligger det ett exemplar av Peter Guralnicks Elvisbiografi Last Train to Memphis. Elordi köpte den för att han såg trailern för Baz Luhrmanns nya Elvisfilm och insåg att Presley också hade haft stora Hollywood-ambitioner.

"Det var som att: - Jävlar. Elvis Presley ville vara James Dean!" säger Elordi. "Han ville vara Marlon

Cailee Spaeny 2018.
Foto: Flickr Greg2600

Brando. Jag har studerat nästan varenda skådespelare från den tiden och skippade Elvis för att han var en underhållare och sångare. Men han var även skådespelare!" Elordi gör en djupkoll och antecknar medan han läser. "Jag försöker väl lära mig något av dessa människor, säger han. Han tänker på skådespelarna som fanns före honom nästan som vänner. "För jag har ju inga vänner som gått igenom samma sak. För mig är de nästan som fyror på skådespelariets ocean."

Visserligen ska den nya filmen handla om Priscilla men visst ställs ändå Jacob Elordi inför samma utmaning som **Austin Butler** med att gestalta Elvis på ett övertygande sätt. Butler överraskade och

gjorde en insats som knappast någon kunde förvänta sig och det ställer förstås ännu högre krav på Elordi att försöka göra lika bra ifrån sig.

Priscillas bok *Elvis and Me* filmatiserades redan 1988 men då **för TV** av regissören **Larry Peerce** och med **Dale Midkiff** som Elvis och **Susan Walters** som Priscilla. Man får väl säga att det är en film som fallit i glömska och som inte lyckades göra något större intryck även om det finns många filmer som är sämre.

Vad kan en ny filmatisering göra av Priscillas historia? Ja det återstår att se då inget är känt om hur Sofia Coppola kommer att skildra berättelsen. Men med en bra regissör och unga populära och duktiga skådespelare så kan även detta bli en intressant film. Vi kan ju utgå från att

Coppola studerat den första filmatiseringen och väljer en annan infallsvinkel och kanske lite andra tolkningar. För Elvisvärlden är det mycket positivt att det äntligen finns bra regissörer som vill och har möjlighet att skildra Elvis liv på den vita duken. Det bidrar som vi nyligen har sett med **Luhrmanns** film att Elvis än en gång blir relevant och hittar en ny publik. Det ska bli spännande att följa utvecklingen av detta filmprojekt. Vi får hoppas att det inte blir några förseningar och att projektet kommer i hamn på bästa sätt.

Eftersom filmandet av Sofia Coppolas film inleds nu så lär det dröja ett tag innan vi kan få se det färdiga resultatet. Tills dess får vi njuta vidare av Baz Luhrmanns film med Austin Butler som Elvis. I en intervju för ScreenRant.com sade Luhrmann följande om möjligheten att ge ut en 4 timmars version av filmen:

Inte nu och förmodligen inte nästa år. Men jag håller idén öppen för att det kan bli möjligt i framtiden att göra en annan version (klippning). Jag måste vara väldigt försiktig med vad jag säger för i samma ögonblick som jag säger det... Så här är det; i alla mina tweets är det bara "Vi vill ha 4 timmars versionen! Vi vill ha 4 timmars versionen!" Jag tror till och med att det står folk vid mina grindar med

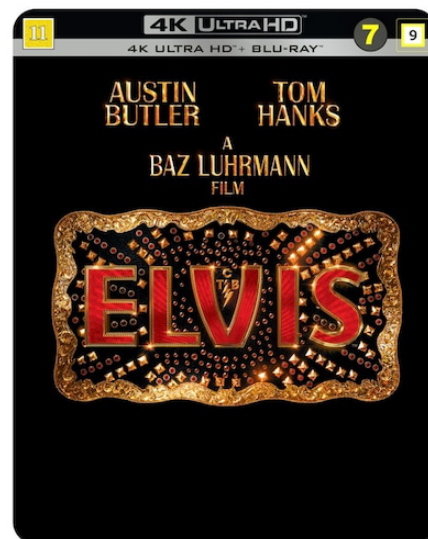

**En glad Baz Luhrmann på Elvispartyt i Cannes.
Foto: Yannick Perrussel**

högaflar och ropar: "Vi vill ha 4 timmars versionen!"

Men jag utesluter inte idén om en förlängd version. Just nu är läget så, med tanke på hur länge den har gått på biograferna och vilken framgång den haft, att det lutar ditåt. Den har även gått så bra på HBO Max den första helgen så det handlar om att moderbolaget ska inse: "Wow, det är välinvesterade pengar."

För det är inte så att jag har den färdig och det bara är att ge ut den. För varje minut krävs det efterarbete i form av grafiska effekter, färgkorrigering, klippning, finputsning och inspelning av dialog som behöver ersättas. Den finns inte färdig ännu så att jag bara kan trycka på en knapp och den kommer ut. Man måste fortsätta att jobba på den. För att göra en förlängd version så behöver man jobba på den ytterligare

cirka 4-6 månader. Jag är inte emot det men bara inte just nu. Jag känner mig lite trött nu.

Ja medan Baz vilar upp sig och Coppola spelar in sin film så får vi nöja oss med den precis utgivna Blu-ray versionen av året bästa film med Austin Butler och **Tom Hanks**. Samtidigt kan vi tänka på att vi kan se fram emot mer. I en värld där Elvisnyheterna kommer alltmer sällan så är det åter goda tider att vara Elvisfan.

Musikquiz-resultaten:

Nu när vår Musikquiz dragit igång igen så ska vi sammanfatta läget så här långt. Det har varit tuffa kamper om segern även om omgångarna varierat i innehåll och svårighetsgrad. Vi har hunnit med fyra omgångar och det betyder även fyra vinnare men även lika många andrapris- och tredjepristagare. Här kommer alla resultat:

Quiz #1

1. Michael Peterson
2. Tommy Stormo
3. Viggo Jarle Jensen

Quiz #2

1. Mats Svensson
2. Viggo Jarle Jensen
3. Michael Peterson

Quiz #3

1. Mats Svensson
2. Tommy Stormo
3. Jörgen Lange

Quiz #4

1. Jörgen Lange
2. Michael Petersson
3. Mats Svensson

Om vi lägger samman resultaten från alla omgångar så att ettan får 3 poäng, tvåan 2 poäng och trean 1 poäng så blir ställningen följande:

- Mats Svensson – 7 poäng**
Michael Peterson – 6 poäng
Jörgen Lange – 4 poäng
Tommy Stormo – 4 poäng
Viggo Jarle Jensen – 3 poäng

Det gör Mats Svensson till regerande stormästare på 7 poäng men konkurrensen är som synes stenhård. Vi gratulerar alla våra duktiga deltagare till fina resultat och önskar alla lycka till i kommande musikquizar! Nästa Musikquiz går av stapeln torsdagen den 20 oktober. Läs mer om detta evenemang på [Facebook](#).

Elvis minneaften i Norge

Linda Thompson, kjent for mange som en duktig låtskriver, tidligere skådespeler og Miss Tennessee Universe 1972. For Dig som Elvisfan er Linda formodligen mest kjent som Elvis flickvæn og sammanboende på Graceland åren 1972/juli till 1976/november. Når så den norske fanklubben Flaming Star med Pål Granlund som arrangør av "Elvis Minneaften" hade anlitat Linda som huvudnummer och dragplåster behövdes ingen betänketid innan entrébiljetten var bokad.

I ständige följeslagaren Roger Erssons bil reste vi den 17 september de 52 milen till Oslo från Stockholm. Glada och förväntansfulla med roliga samtal och musik var vi snart på plats. På beräknad tid, klockan 13, checkade vi in på det 4-stjärniga hotellet Radisson Blu Hotel Nydalen. Vi hade hört från en insider att efterfesten skulle hållas här. En stor bonus var att även Linda var incheckad på hotellet, det kände vi förstås också till.

Uppe på rummet blev det en dusch, ombyte till festkläder, prat om kvällen och några bira. Nu fick vi bråttom helt plötsligt.

DEN OFFISIELLE NORSKE ELVIS KLUBBEN PRESENTERER

ELVIS MINNEAFTEN

MÖT ELVIS - KJÆRESTE FRA 1972-1976
LINDA THOMPSON

STOR SALGSBOD
ELVIS ON TOUR PÅ KINO!
LIVE MUSIKK

PÅL BERG JOHN BØGEBERG PÅL GRANLUND

"THE BLUES OF ELVIS"

Forhåndskjøpte billetter mottar et
SIGNERT BILDE
av Linda Thompson

17. SEPTEMBER 2022

FROGNER KINO, OSLO - KL. 16.00

BILLETTER: FROGNERKINO.NO - PRIS KR. 650,-

Den norske fanklubben arrangerade stor minnesaften i Oslo.
Foto: Kenneth Östlund

Hotellet
Foto: Kenneth Östlund

Arrangemanget skulle börja klockan 16:00 och 15:30 var vi fortfarande på hotellet. Till omständigheterna hör att just denna dag var det **Oslo Maraton** i staden innebärande omdirigering av transportfordon i centrum. Taxichauffören var dock ingen nybörjare utan vi var framme vid **Frogner Kino** (uttalas schino på norska) kl. 15:58.

Även normännen tillämpar akademisk kvart vilket betydde att vi lugnt och behärskat kunde finna våra platser, beställa dryck i baren och snacka med kända ansikten från Norge, Danmark, Sverige (vi var 3 stycken inklusive Karlstads representant, **Pia Hird Lundberg**), Tyskland och Kanada för att nämna några länder.

Först ut på temat "The Blues of Elvis" var en skön trio med en intimkonsert

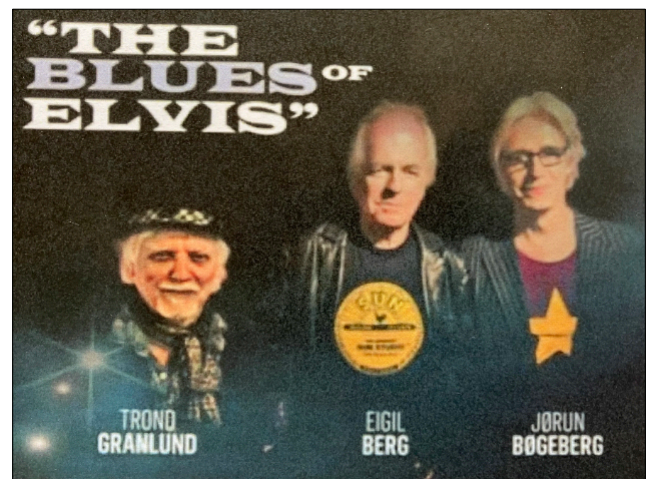

På plats vid Frogner Kino i Oslo.
Foto: Kenneth Östlund

En förväntansfull publik har samlats.
Foto: Kenneth Östlund

bestående av **Eigil Berg, Trond Granlund** och **Jørn Bøgeberg** där Eigil och Trond sjöng personliga versioner av låtar som Fever och Steamroller Blues i en timma.

Strax efter klockan 17 kom en vitklädd kvinna in i salen, änglalik, och skuttade upp på scenen. Det var dags för huvudnumret; intervju med **Linda Thompson**. Under "ledning" av **Pål Granlund** och **Tom Andresen** sittandes bredvid Linda kom så första och sista frågan... Linda tog över dirigentpinnen och talade avslappnat och öppet om sin tid med Elvis under en timme.

På programmet stod nu paus med bensträckare och påfyllning av popcorn med mera. Nu passade vi på att prata med norska vännerna **Stein Erik Skar** och **Erik Viervoll**. Den senare blev vi hembjudna till dagen efter. Det var riktigt trevligt för Erik anses äga en av världens största privata Elvissamlingar. Vi stannade länge i Eriks hem innan bilen tog oss tillbaka till "verkligheten".

Tom Andresen, Linda Thompson och Pål Granlund.
Foto: Kenneth Östlund

Erik Viervoll och Kenneth.
Foto: Kenneth Östlund

Linda Thompson och Elvis var ett par under flera år.
Foto: Kenneth Östlund

**Den prisbelönade filmen *Elvis On Tour* från 1972 visades.
Foto: Kenneth Östlund**

Efter pausen blev det filmtajm, passande i denna vackra biosalong. Nu bjöds vi på **On Tour**. Alla i publiken stannade kvar för att se dokumentären. När Elvis gjorde sina trix på scenen applåderade vi i publiken som fick hela upplevelsen att kännas interaktiv.

Nu var det slut på aktiviteter inne i salongen på Frogner Kino. Linda tog plats i foajén för autograf skrivning till dem som inte skulle vidare till hotellet och väntande efterfest. Roger och jag tog tunnelbanan tillbaka till hotellet för en bit mat och avkoppling på rummet innan kvällsaktiviteterna tog fart.

Morgan Vøien stod för underhållningen (tillsammans med oss gäster). Morgan hade med sig sin Karaoke-anläggning och med sin fantastiska

**Karaoke med Morgan Vøien.
Foto: Kenneth Östlund**

röst, humor och ödmjukhet fick vi en mysig upplevelse med skratt och dans. Som grädde på moset fick undertecknad chansen att framföra **Love Me Tender** för en internationell publik som sjöng med till tonerna.

**Till fansens stora glädje skrev Linda många autografer och pratade gärna med alla.
Foto: Kenneth Östlund**

Linda Thompson anlände till gemenskapen från sin suite och tog plats vid ett bord i matsalen. Vi fick alla gott om tid att prata med Linda och det verkade som hon skrev obegränsat antal autografer. Det var mycket uppskattat av oss samlare för på vissa arrangemang är det stopp vid 2 stycken. På Lindas facebook-sida har jag läst att hon gillar boken "The Prophet" av **Kahlil Gibran**, vilket hon gör och signerade mitt exemplar. **Stort tack till Roger och Pål** som fotograferade hela mitt möte med Linda.

**Linda och Roger Ersson.
Foto: Pål Granlund
Till höger: signerat foto.
Foto: Kenneth Östlund**

"Elvis Minneaften" började rinna ut mot sitt slut så Roger och jag avslutade dygnet på hotellrummet med eftersnack in mot småtimmarna.

Linda Thompson: "Du känner inte någon på riktigt om du inte lever med dem. Endast två kvinnor någonsin har levt med Elvis. Jag var en av de två".

**Linda och Kenneth har en trevlig pratstund.
Foto: Pål Granlund**

Micke Englund

Jag började lyssna på Elvis som artonåring våren 1974.

Innan dess var det artister som **Beatles, Stones, Dylan, Hendrix, Zeppelin** och även **Miles Davis** som gällde, absolut inte Elvis. Inte en chans.

Men - vid något tillfälle blev jag blev lite nyfiken på karlen och på en rast i tvåan på gymnasiet köpte jag **A Legendary Performer vol 1**.

Och oj så golvad jag blev! Jag blev omgående helsåld. Det som strömmade ut ur högtalarna i mitt pojkrum hemma i Tullinge var verkligen något helt fantastiskt. Det kan vara svårt att greppa, men 1974 hade jag, arton år gammal, faktiskt aldrig lyssnat på Elvis 50-tal. Låtar som **In The Ghetto** och **Suspicious Minds** hade legat på Tio I Topp så de var bekant mark för mig, men 50-talets hits var helt okända för mig. Även så majoriteten av 60-talets singelhits.

Så vilken dörröppnare skivköpet kom att bli - plötsligt fanns det en helt ny värld att upptäcka som låg där framför mina fötter!

Jag tog ändå min nyvunna vurm steg för steg, begränsade mig till att köpa en ny Elvis-LP i månaden, kanske två. Det tog flera år innan jag hade skaffat alla då utgivna plattor. Det blev på så sätt desto mer tid för att lyssna på varje enskild skiva jag köpt. Och nog jag lyssnade jag. Periodvis var det bara Elvis jag spelade. Flera av hans låtar har med åren blivit som soundtracks till mitt eget liv.

Men att vara ett ungt Elvis-fan på sjuttioalet var inte alltid så lätt som man kan tro, min omgivning visade nästan uteslutande upp ett kompakt oförstående. Jag hade knappt stöd någonstans alls.

För - obegripligt nog stod inte Elvis högt i kurs vid den tiden. Det är svårt idag att inse hur pass "ute" Elvis var hos gemene man vid i mitten av sjuttioalet. Jag fick tjurnackat försvara mig mot ett otal spefulla, sarkastiska kommentarer. Typ: "Elvis - pösmunken från Las Vegas!" eller "Elvis? Han skrev ju inte sina egna låtar!", osv.

Det var åratals av en konstant försvarsposition så fort jag røjde min fablesse för Elvis.

Lyckligtvis har saker på den fronten ändrats radikalt och den plats och status Elvis fått under de senaste trettio åren är precis den rättmätiga han ska ha.

För han var verkligen en helt fantastisk sångare, en ren naturbegåvning med knappt nån jämlike alls. **Dissar man Elvis är man helt enkelt ute och cyklar.**

Efter att jobbat i secondhand-branschen ett par år öppnade jag för tjugosex år sen, 1996, en **egen secondhand-skivbutik belägen på Södermalm i Stockholm**. Där har jag, bland åtskilligt annat, fått möjlighet att dels serva Elvisfans med plattor, dels att då och då plocka undan nån platta till mig själv. Efter snart femtio år har jag idag en Elvissamling som känns ganska okej.

Samlare eller inte - Elvisfan kommer jag ändå alltid att vara.

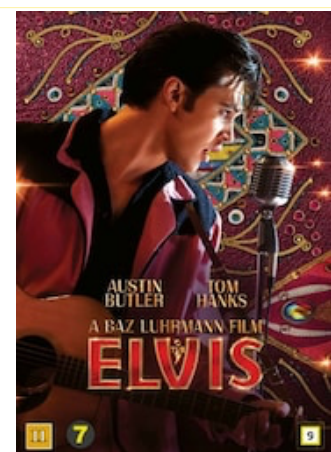
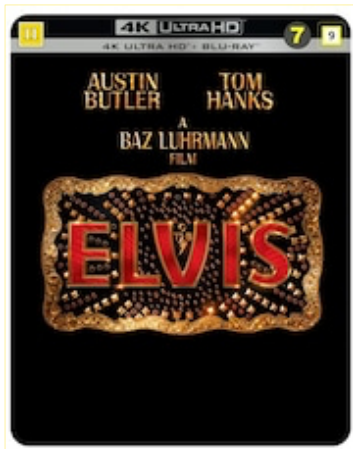
Graceland besökte jag en snöig januardag 1981. Nästan helt tomt på området och gott om möjlighet att gå runt i lugn och ro och fotografera. Ett minne för livet.

En rolig poäng i mitt Elvis-liv är att jag efter att på gymnasiet ha köpt första plattan **A Legendary Performer** på min lunchrast hade lektion i svenska. Jag visade upp plattan för läraren, som visade sig inte vara helt såld på artisten i fråga. Läraren hette - **John Lind**, pappa till **Eva Lind Söderling!**

Favoritlåt:
Suspicious Minds

Nyheter på Blu-ray (och DVD)

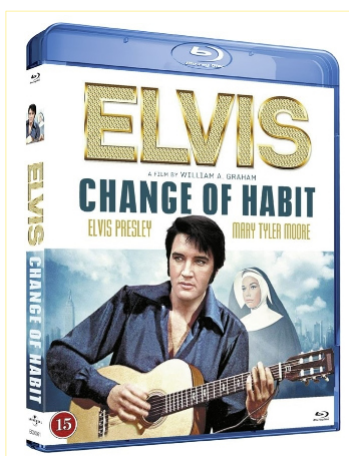
Baz Luhrmanns - Elvis (2022)

Den nya succéfilmen med Austin Butler och Tom Hanks har släppts på samtliga format:

4K Blu-ray limited steelbook (+ Blu-ray),
4K Blu-ray + Blu-ray, vanlig Blu-ray och DVD.

Change of Habit (1969)

Elvis sista spelfilm från 1969 med Mary Tyler Moore har för första gången släppts på Blu-ray och i två olika utgåvor:

Limited Edition utgåva med 1 filmaffisch och 4 st filmbilder,
vanlig Blu-ray utgåva

Mickes Serier, CD & Vinyl

**Vi köper, byter och säljer både
nytt och gammalt!**

Besöksadress:

**Långholmsgatan 20 & Långholmsgatan 13,
Närmsta tunnelbana Hornstull,
uppgång Bussar / Hornstull**

Postadress:

Långholmsgatan 20, 117 33 Stockholm

Tel: 08-668 10 23

www.mickes-cdvinyl.se

MICKES
Serier, CD & Vinyl.

Grinden utanför Anfield Arena i Liverpool.
Foto: Annika Lindqvist

You'll Never Walk Alone in Liverpool

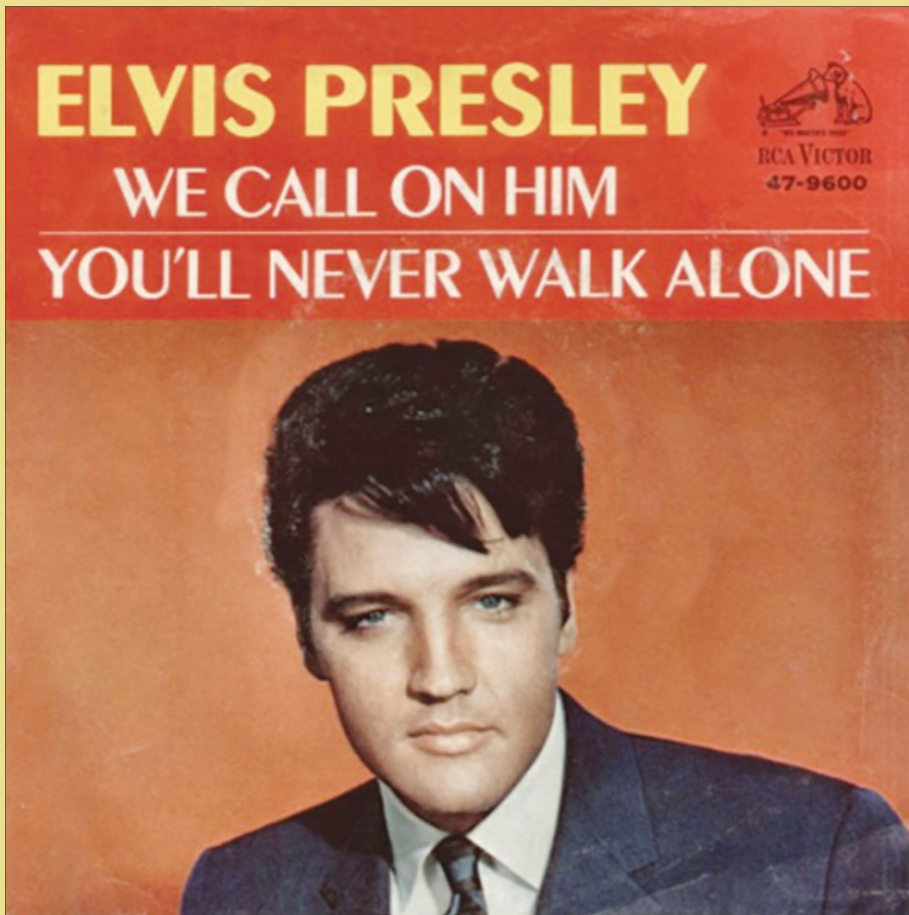
Inte finns det väl så mycket Elvis-relaterat i Liverpool, tänkte vi på väg för att se fotboll på anrika Anfield Arena. Det är väl mest Beatles i Liverpool utgick vi från. Icke så, det visade sig glädjande nog att Elvis lever även i Liverpool!

Utanför Anfield Arena möttes vi av en stor grind med texten "You'll Never Walk Alone". Det kändes mäktigt att gå igenom den grinden. Elvis-feeling redan

i entrén bådade gott! Inte blev det sämre av att notera att även i Liverpool Football Club's emblem står låttiteln ovanför klubbnamnet.

Liverpool FC's slogan och ledmotiv inför varje match är ingen mindre än just **You'll Never Walk Alone**. Det var en mäktig känsla att höra 50 000 supportrar stämma upp i denna underbara låt, vi fick rysningar. Givetvis gick tankarna till Elvis, men den var också en UK #1 hit med Liverpool baserade **Gerry and The Pacemakers**, som kanske mest är kända för låten **Ferry cross the Mersey**. (För övrigt tog vi självfallet just färjan över

Elvis singel gavs ut i mars 1968. You'll Never Walk Alone blev Grammy-nominerad i kategorin Best Sacred Performance.

Mersey, floden som går genom Liverpool.)

You'll Never Walk Alone skrevs av **Richard Rogers & Oscar Hammerstein II** redan 1945 för musikalen **Carousel** och i originalshowen sjöngs den av operasångerskan **Christine Johnson**, som också spelade den kvinnliga huvudrollen. I musikalen var låten en sång till tröst för den kvinnliga huvudrollen som riskerade att förlora sin man samt i slutscenen där en

examensceremoni sker, vilket gjort att den blivit en populär låt för studenter som tar examen.

Elvis spelade in låten i Studio B i Nashville den 11 september 1967 och den kom först ut som singel. **Frank Sinatra** var den första artisten som tog med den i sin repertoar och med Frank hamnade den på #9 på Billboard. **Judy Garland, Conway Twitty, Gence Vincent, Johnny Preston** med flera har också spelat

in sina versioner. När Covid-19 pandemin härjade som värst enades hundratals radiostationer i Europa att samtidigt spela låten klockan 07.45 den 20 mars 2020, för att stötta alla sjuka och de som jobbade inom vården. Låten toppade också listan över låtar som spelades under lockdown på grund av Covid-19 i England, bland annat tack vare den då 99-årige **Captain Tom Moore's** inspelning ihop med **Voice of Care Choir**, som inklusive hans dagliga promenader, samlade in över 26 miljoner pund till forskning kring Covid-19

Ett besök på **The Cavern** i centrala Liverpool stod givetvis på programmet,

James Burtons namn. Foto: Annika Lindqvist

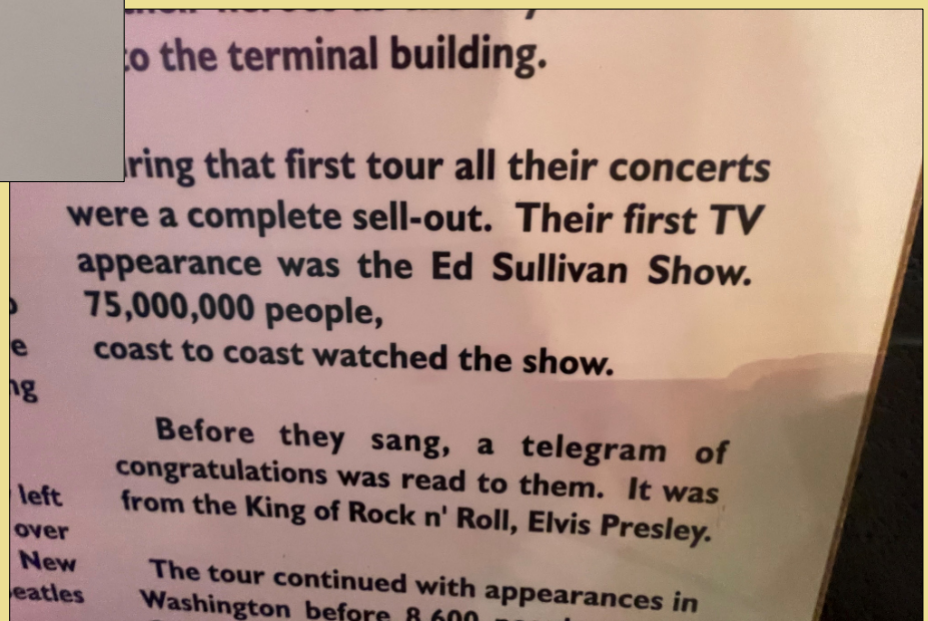

I juli 2011 spelade James Burton på The Cavern.
Foto: Annika Lindqvist

klubben där Beatles uppträdde hundratals gånger. Efter att ha sett ett fantastiskt coverband som spelade Beatleslåtar upptäckte vi en vägg med namn på musiker som spelat där och då blev det Elvis-vibbar igen när vi upptäckte att Elvis gitarrist **James Burton** spelat på klubben 2011. Hans namn fanns både på den stora tegelväggen som innehåller namn på alla artister som

Beatles tillsammans med Ed Sullivan.
Foto: Annika Lindqvist

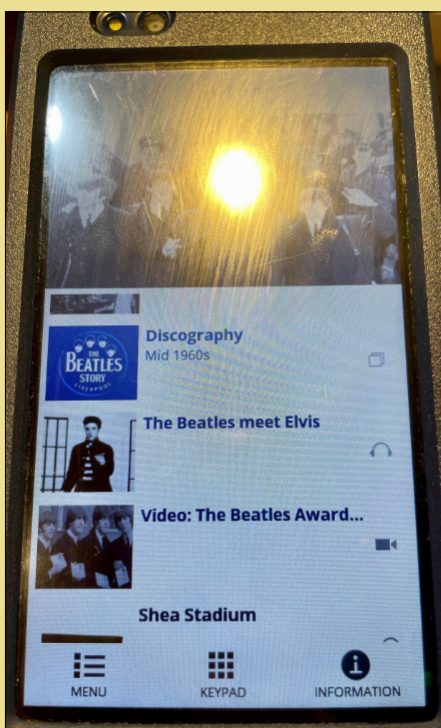
Informationstavlan på Beatles museet.
Foto: Annika Lindqvist

spelat där samt på den lilla puben tvärs över gatan. Vi besökte även ett fantastiskt Beatles museum, som är väl värt att

besöka. Även där blev det Elvis-vibbar. Ingen mindre än **Jerry Schilling**, Elvis livvakt och vän, berättar i en ljudinspelning om när Elvis mötte Beatles 1965 i Elvis

Grinden till Strawberry Fields.
Foto: Annika Lindqvist

I audioguiden på museet kunde man
fa höra Jerry Schilling berätta om
när Beatles besökte Elvis 1965.
Foto: Annika Lindqvist

hem i Bel Air, Kalifornien. Jerry var med under det mötet och berättade en del roliga anekdoter kring detta. På museet finns det även en informationstavla om när Beatles skulle uppträda på Ed Sullivan show 1964 i USA. Där kan man läsa att Elvis skickade ett telegram till Beatles inför den showen och önskade dem lycka till. Dessutom fick vi ytterligare lite mer Elvis-vibbar under rundturen med buss till de omsjungna ställena i Liverpool som **Penny Lane**, **Strawberry Fields**, **Eleonor Rigby's grav** med mera, när guiden också nämner Elvis som inspirationskälla till

Beatles. Rundturen gav lite av samma känsla som när man åker runt i Memphis till olika ställen där Elvis vistats eller bott, vi fick se och gå av vid olika ställen Beatlesmedlemmarna bott på, gått i skolan med mera. Så summa summarum, även vi Elvis fans har stort utbyte av att åka till "Beatlesland"!

Kent Wennman's Associated with the King volume 12

När ett recensions-exemplar av Kent Wennmans senaste album plötsligt dyker upp i postlådan så är en sak väldigt säker. Det är att spänningen och förväntningarna stiger inför den upplevelse som väntar. Att läsa på omslaget vilka Elvislåtar som tolkas säger nämligen inte så mycket. Om man förväntar sig att få höra en bra kopia av Elvis originalinspelningar så kommer man att bli väldigt besviken. För det är inte vad Kent vill göra. Är siktet i stället inställt på att få höra en ny intressant och bra tolkning, på ett sätt som Elvis aldrig gjorde själv, så föreligger en mycket hög sannolikhet för att du kan komma att uppskatta musiken.

Visst är det väl ändå kul att någon gång höra en bra artist låta nästan precis som Elvis? Ja åtminstone live fungerar det konceptet bra men hur är det på skiva då? Hm kanske inte lika roligt. För varför lyssna på något som låter 90% likt originalet när man kan spela en skiva med Elvis själv och uppleva 100%? Ja sådana skivor där man gör sitt bästa för att imitera någon artist spelar åtminstone inte jag speciellt ofta. Jag vill ha något mer. Något som gör

*Skillnaden mellan omslagen på volym 11 och 12 utgörs nästan bara av låttitlarna vilket hintar om att dessa album hör ihop.
Foto: Elvis Ahlgren*

att jag vill lyssna på just den artisten. Något eget. Det måste inte vara egenskrivna låtar. För hur många låtar skrev Elvis själv egentligen? Inte många kan jag säga. Men han blev ju populär ändå för han tolkade andras låtar och gjorde dem till sina egna genom nya arrangemang.

Samma sak är det med Kent Wennman. Han skapar nya arrangemang som passar låtarna. Kent får faktiskt jobba hårdare än Elvis gjorde för Elvis hade så många andra fördelar som talade för honom. Som

att han kunde vara den första vita artisten som framförde den här, på den tiden, nya musiken. Där Elvis ibland kunde nöja sig med att endast lite polera den ursprungliga versionen så får Kent plocka fram hela verktyglådan med både grövre och finare verktyg för att åstadkomma samma sak. Ni som hört Kents tidigare album vet exakt vad jag menar.

Det var inte länge sedan vi recenserade volym 11 av Associated With The King och framsidan på albumen är förvillande lika varandra.

Det är endast färgtonen och låttitlarna som skiljer dem åt. Ja dessa album hör onekligen ihop och upplägget är detsamma. Innehållet utgörs av 8 låtar även på volym 12. Jag återkommer till detta senare men nu ska vi granska innehållet låt för låt.

Kent Wennman - Associated with the King Volume 12

Kattguld CD 028 (2022)

Producenter:

Kent Wennman och
Ulf Holmberg

Medverkande musiker:

Kent Wennman, Nicke
Widén, Ulf Holmberg,
Anders Widmark, Andreas
Hellkvist, Jon-Terje
Sundberg, Per-Åke
Persson, Filip Jers, Emil
Ernebro, Elin Öberg,
Stefan Persson,
Sjöströmska Kvartetten
(Joel Nyman, Annie
Svedlund, Lisa Reuter,
Märta Eriksson)
Arrangemang för stråkar:
Martin Schaub

1. How the Web Was Woven

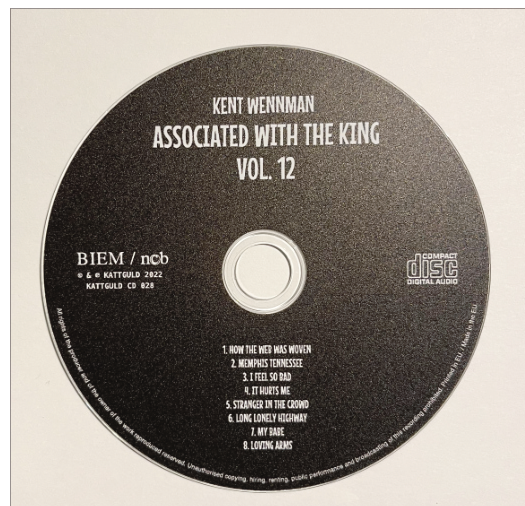
Den här känner vi igen från dokumentärfilmen **Elvis - That's The Way It Is**. Låten finns med på soundtracket från 1970. Här känns det som att Kent gör den något långsammare och med en lite kyrklig ton. Andreas Hellkvist på Hammondorgel

bidrar kraftig till den känslan. Kent förklarar också i omslagets text att det är just med lite kyrklig stämning som han uppfattat låten även om texten inte alls har något sådant tema. Att han gillar låten kan man inte förbise då han liksom Elvis lägger ner hela själen i detta stycke.

2. Memphis Tennessee

Chuck Berrys klassiska låt från 1959 som Elvis spelade in inte bara vid ett tillfälle utan två innan han var nöjd och ville ge ut den på skiva. Han var stolt över sin inspelning från januari 1964 som skulle släppas som singel. Vännen Johnny Rivers blev också förtjust i den och bad Elvis att spela den flera gånger för honom. Sedan släpptes plötsligt en singel med Rivers live version, innan Elvis skiva hann ges ut, som blev nykomlingens första hit och den nådde andra plats på topplistan. Elvis singel var då inte längre aktuell och fick strykas.

I Kents tappning är nog plagiat det sista man tänker när det händer något som jag inte trodde var möjligt. Här avviker vi nämligen helt från den klassiska rytmen i låten. Hade någon sagt till mig att man skulle ändra på arrangemanget så hade jag sagt att det inte går utan att helt förstöra låten. Wennman motbevisar mig när han skapar ett sound

med tongångar mer mot Americana / The Band hållet. Här möts vi av ett lägre tempo där banjo och steel guitar, spelat av Nicke Widén, förvandlar det här till en helt ny låt! Jag bara köper det rakt av för det är ju bra! Det omöjliga var tydligen möjligt trots allt! Jag som annars avskyr alla versioner som avviker alltför mycket från originalarrangemanget! Jag kan inte ens jämföra så här olika arrangemang. Kent har gjort något helt eget här och det går hem hos mig!

3. I Feel So Bad

Denna bluesiga låt har, liksom övriga låtar på albumet, fått sig en liten makeover och i och med det begåvats med ett underbart backbeat som gör den ännu mer medryckande än Elvis version. Förlåt Elvis men det är sant! Med **Filip Jers** på munspel så behåller den sin bluesfeeling. Ja riktigt ärligt så är den så bluesig som Elvis borde ha gjort den då det begav sig 1961. Alltså

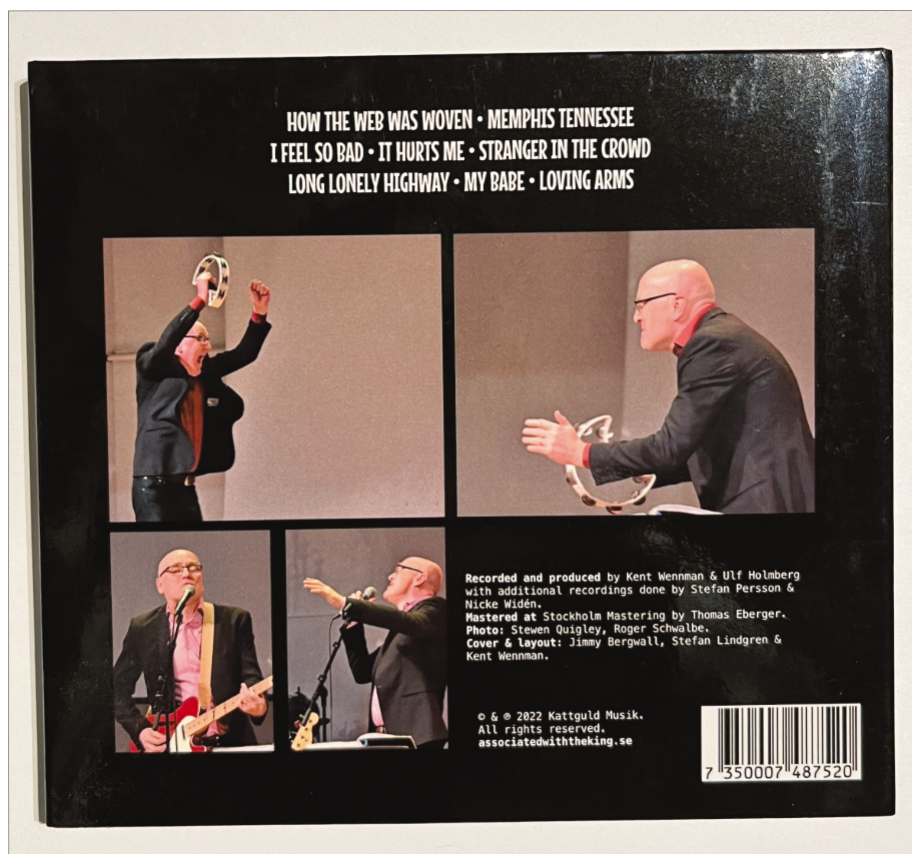
så där lite smutsigt bluesigt som han gjorde
Reconsider Baby. Elvis kunde ha gjort en grym bluesplatta om han hade bestämt sig för det. Här får vi höra vad han kunde ha gjort.

4. It Hurts Me

Här överraskas jag lite av det nakna soundet men det är egentligen först efter lyssningen. För här utgörs det hela endast av Kents röst och en gitarr. Men vilket gitarrspel av Emil Ernebro! Han inleder låten snyggt och sedan bara fortsätter han. På något vis lyckas ändå Kents röst föra låten, som jag måste instämna med honom i att det är en av Elvis bästa, medan Emils spel gör så att man inte saknar några andra instrument. När det är över så undrar jag bara hur det kunde det låta så bra med endast sång och gitarr? Ja svaret är naturligtvis Emil och Kents starka insatser. Det är mycket snyggt! Applåder!

5. Stranger In the Crowd

Ännu en låt från That's The Way It Is. Detta är kanske den låten på albumet som påminner mest om förlagan. Här är det förstås lite enklare instrumentering. Man gjorde ju en del pålägg på Elvis 70-talsinspelningar som förändrade karaktären så att man idag kan tycka att de känns lite föråldrade. Men i studion när Elvis och bandet spelade in så lät det

*På baksidan hittar vi några bilder med Kent i olika poser.
 Foto: Elvis Ahlgren*

ofta lite annorlunda. Kent har på det här albumet (och det förra) insett att det minimalistiska kan vara mer. Det är en filosofi som jag diggar även om storslagna arrangemang med en hel orkester ibland kan lyfta vissa låtar. Kent gör en god gärning i att lyfta fram låtar som den här som är riktigt bra men kanske inte så kända ändå.

6. Long Lonely Highway

Doc Pomus och **Mort Shuman** skrev låten som Elvis spelade in 1963. Många bra musiker medverkade på inspelningen och låten dök

även upp ett par år senare i filmen **Tickle Me**. Jag vet inte om Kent tänkte på den filmen när han beslöt att göra detta till ett hillbilly nummer som hade fungerat lysande i en sådan film med Elvis. Den levereras med banjo och en rätt så framträdande steel guitar (Nicke Widén) som får det att låta mer Nashville än Elvis inspelning som ändå gjordes i just countrys Mecka. Det hade onekligen varit intressant att få höra Elvis göra något liknande med låten. Elvis gillade ju även country men det var ju inte det man siktade på vid just detta tillfälle.

7. My Babe

En gammal bluesklassiker med **Little Walter**, skriven av Willie Dixon, som Elvis gjorde live 1969. När Kent Wennman sätter tänderna i den här så blir det i form av en rå blues med akustisk gitarr, munspel och tvättbräda! Hur skulle man kunna misslyckas då? Nej det går ju inte! Kent behöver inte Little Walter för han har ju **Elin "Luffar-Lo" Öberg** på munspel och **Per-Åke Persson** på tvättbräda. Kent står för gitarrspelet och sången och mer behövs inte. Nisse Hellberg blir nog avundsjuk på detta underbara bluesgung. Och om Elvis hade hört det här så hade han nog bjudit in trion till studion för att göra ett bluesalbum i just den här stilen!

Men ska jag påpeka ett fel här så är det naturligtvis speltiden på ynka 1.57! Kent hur tänkte du här? Just när man håller på kommer i trans så stoppar det så abrupt! Nej här kan man utan tvekan göra den dubbelt så lång! Varför sluta när det är så bra och man vill ha mer?

8. Loving Arms

Så kommer vi till den sista låten. Avslutningen blir av det lugnare slaget med en låt fylld av känslor och längtan efter en förlorad kärlek. Elvis gjorde det bra och Kent upprepar den bragden. I Wennmans tappning ska det vara

akustiska gitarrer, dobro och faktiskt även stråkar!

Sammanfattning:

Första lyssningen satt som en smäck direkt! Det kändes nytt och fräscht även om man känner igen texterna. Jag kan inte peka ut någon låt som dålig eller bristfällig utan jag njuter hela vägen. Här ligger det säkerligen mycket hårt jobb bakom. Kent spelar flera gitarrer och sjunger övertygande. Hans personliga insatser är större än vanligt och han har jobbat hårt med sången. Trotjänarna i bandet gör sina insatser lika väl och de inbjudna gästartisterna tillför något litet extra som höjer nivån ytterligare en snäpp. Det blir högsta betyg för det musikaliska.

Det låter nog som om jag fått betalt för att ge bra kritik men det här gillar jag verkligen. Just nu är det absolut min favoritskiva med Kent Wennman. Men vad är haken då? Jo det finns förstås ett litet aber... Här har vi åtta stycken Elvislåtar och sådana är ju sällan så långa. Inte heller här utan de verkar närmast följa förlagornas korta längd. Det betyder kort speltid för hela albumet. Jag sade KORT! Hur kort? Hela skivan klockar in på ynka 22.55. Jag menar 22 minuter.... Ja men okej 23 minuter på en CD 2022!? Det kan man kanske tycka att är underkänt. Men hellre

fria än fälla. Tänk EP! Elvis Presley? Ja, nä men EP-skiva med 4 låtar var ju vanligt en gång i tiden. Vi får helt enkelt se detta som en modern EP-skiva. Inte en singel men inte heller ett fullt album. Men koppla ihop det med förra albumet och tänk att ni i stället för att vända på skivan så lägger ni i nästa volym!

Ja denna skiva spelar man gärna flera gånger på raken. Rekommenderas verkligen för alla musikälskare! Just nu funderar jag på vad Kent ska kunna hitta på efter dessa två album som varit lite mer av soloprojekt för honom. Men det är nog ingen mening med att gissa för han kommer säkerligen att överraska mig igen med något helt nytt som jag aldrig tänkt på.

Länk:

[Kent Wennman's Associated With The King](#)

Hugh Jarrett – den bortglömda Jordanares-medlemmen

Elvis liv och karriär är, som vi alla vet, en fascinerande historia. Vi Elvisfans vill veta allt som går att veta om hans skivinspelningar, filmer, konsertframträdanden och till och med om hans hus, bilar och gitarrer. Efter alla år, just som man tror att man vet allt om honom och hans musik, så plötsligt, lär man sig något nytt som man inte visste. Kanske du som läser detta redan vet, men jag kände inte till denna historia om bassångaren Hugh Jarrett från The Jordanaires.

Elvis och The Jordanaires 1957. Hugh Jarrett längst till höger.
Foto: Capitol Records, Press Department

Jordanares körade bakom Elvis på de flesta av hans inspelningar och live framträdanden från 50-talet och delar av 60-talet. De bestod av följande medlemmar:

Gordon Stoker
Hoyt Hawkins
Neal Mathews
Hugh Jarrett
Ray Walker (ersatte Hugh Jarrett 1958)

Jag har alltid undrat varför Hugh Jarrett lämnade gruppen. Den enda jag kunde hitta kring detta var ett uttalande från Gordon Stoker: "Hugh Jarrett

lämnade The Jordanaires 1958. Han ersattes av Ray Walker ...ett faktum som Hugh aldrig kommit över, men vi har förblivit vänner alla dessa år". När Hugh frågades om detta svarade han "Det är personligt. Jag vill helst inte prata om det". Så jag antar att vi aldrig får veta den exakta orsaken. Men här kommer en del av min berättelse, som jag just lärt mig.

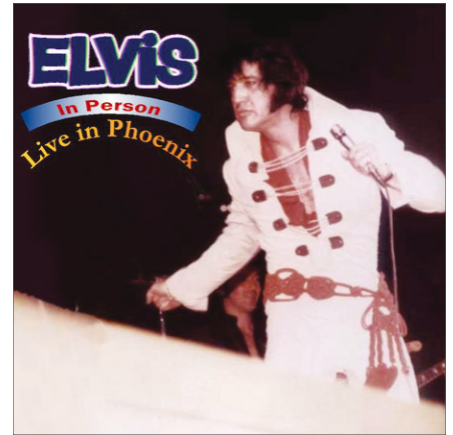
När Elvis satte upp sin första turné 1970* uppstod det problem då det inte gick att få med backupkören

The Imperials eftersom de redan hade andra åtaganden och därför tackade nej. **Överste Parker** frågade då Hugh Jarrett om han kunde sätta ihop en manlig kvartett i tid för showen i Phoenix. Jarrett blev därmed den enda av Elvis tidiga scenkamrater som turnerade med honom på 70-talet.

Hugh Jarretts sista framträdande med The Jordanaires var i augusti 1997, på den första "Elvis In Concert"- showen i

Elvis och The Hugh Jarrett Singers (Mike Redman, Harry Middlebrooks, Elvis, Hugh Jarrett, Harry Martin) backstage den 13 september 1970 i Tampa, Florida.
Foto: Okänd fotograf

spelar in en skiva, vill jag att ni är med och sjunger”.

The Jordanaires var inte med på inspelningarna i SUN Studio, men de var bland annat med Elvis på **The Steve Allen Show** i New York den första juli 1956. Nästföljande dag spelade de in **Hound Dog**, **Don't Be Cruel** och **Any Way You Want Me**. Elvis var så imponerad av dem att han bad RCA att skriva deras namn på skivan, fastän de var "signade" på ett annat bolag. Deras namn finns med på

singlarna med start från och med **Too Much** från 1957, vilket var en ovanlig och fin gest, bakgrundskörer var

Memphis, Tennessee. Han dog 78 år gammal den 31:a maj 2008, i sviterna efter en bilolycka.

Översättning:
Annika Lindqvist

(* reds anm: Efter de första säsongerna i Las Vegas, skulle Elvis ut på turné, hans första riktiga turné sedan 1957. Turnéstarten gick av stapeln den 9 september 1970 i Veterans Memorial Coliseum, Phoenix, Arizona)

Fakta om Hugh

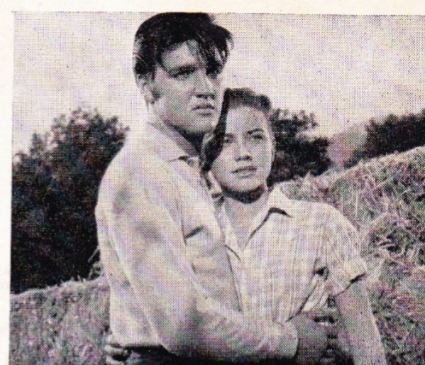
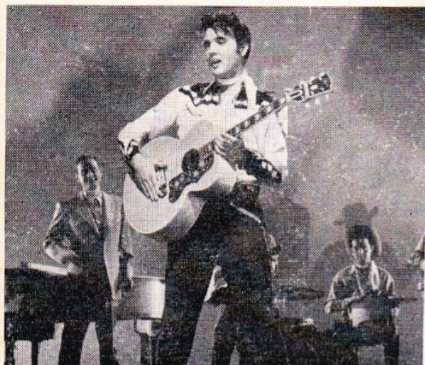
Hugh föddes i Nashville 1929 och sjöng tidigt i gospelkvartetter och arbetade även på den lokala radion som DJ. Han beundrade tidigt The Jordanaires (som bildades redan 1948), som han lyssnade på via Grand Ole Opry's radioshow. När deras bassångare **Culley Holt** lämnade gruppen, ersattes han av Hugh. The Jordanaires åkte veckovis till Chicago för att uppträda på en TV show där countrystjärnan **Eddy Arnold** var värd. När Eddy Arnold var i Memphis tillsammans med The Jordanaires och de råkade på Elvis bakom scenen, sa Elvis "Om jag någonsin

Vol. II

SIDE 1 LONESOME COWBOY • HOT DOG

EPA 2-1515

SIDE 2 MEAN WOMAN BLUES • GOT A LOT O' LIVIN' TO DO!

ELVIS PRESLEY

LIZABETH SCOTT • WENDELL COREY

in Hal Wallis' Production

LOVING YOU

A Paramount Picture

The amazing Mr. Presley is in the headlines again—this time as the star of the Paramount Picture “Loving You.” Cast as a small-town boy who unexpectedly sings his way into fame, Elvis is co-starred with Wendell Corey and Lizabeth Scott in Hal Wallis' Production. The movie is by turns amusing, touching and intriguing as it tells the story of the young “Local Talent”—Elvis—who suddenly becomes successful.

All the songs in this album are new ones

written especially for the movie. Accompanying Elvis on both sides are his usual three musicians—Bill Black on bass, Scotty Moore on guitar and D. J. Fontana on drums. In addition Elvis is assisted by Dudley Brooks, an accomplished young pianist whom Elvis first met when he started to make “Loving You.” And finally, Elvis has the able backing of The Jordanaires, the vocal quartet which has appeared on so many of his hit records.

© by Radio Corporation of America, 1957

This is an RCA Victor “New Orthophonic” High Fidelity Recording.

EPA 2-1515

TMKS ® © Radio Corporation of America

Marcas Registradas

Printed in U. S. A.

Notera omnämmandet av Elvis musiker inklusive bakgrundskören The Jordanaires på denna EP.

ofta inte nämnda alls på den tiden.

Jarrett finns också med på **Teddy Bear, Hard Headed Woman, All Shook Up, One Night** och gospelsånger som **Peace**

In The Valley, It Is No Secret, balladen **Old Shep** och på **Elvis' Christmas Album** (1957). Han sjöng på soundtracket till **Loving You** (1957), **Jailhouse Rock** (1957) och **King Creole** (1958). Han var

även med på samtliga **Ed Sullivan Show**-uppträdanden och gjorde hela 75 konserter med Elvis från mitten av 1956 till slutet av 1957.

ELVIS PRESLEY with The Jordanaires

Jarretts sista inspelning med honom var **Wear My Ring Around Your Neck** i februari 1958, varefter han blev ersatt av **Ray Walker**.

När tidningen **Billboard** listade de 100 mest sålda skivorna i historien, hade Elvis nio av dom och Hugh var med på 6 av dessa.

Han var alltid blygsam kring sin egen betydelse, men om Elvis sa han *"Vi hade så roligt, vi jobbade väldigt hårt och kanske gjorde vi något som ingen annan gjort innan"*

Länkar:

[Ed Sullivan Show
Elvis Presley "Hound Dog"
\(October 28, 1956\) on The
Ed Sullivan Show -
YouTube](#)

*Ed Sullivan och Elvis den 26 oktober 1956.
Foto: CBS PR-foto*

Steve Allen Show (OBS
Jordanaires syns ej i bild)
[Elvis Presley - Hound Dog
\(The Steve Allen Show /
July 1, 1956\) 4K - YouTube](#)

[Elvis Presley & The
Jordanaires- Peace In The
Valley \(Stereo\) - YouTube](#)

[Elvis and The Jordanaires
- Don't \(VOCAL
ISOLATED\) - YouTube](#)

I samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland så publicerar vi intervjuer som Keith Huotari gör både för amerikansk radio och för våra klubbars räkning. Här kommer Keiths intervju med Sally Hoedel som skrivit en speciell bok om Elvis.

Destined to Die Young

Keith: – I dag har vi med oss författaren Sally Hoedel. Hon har skrivit boken "Destined to Die Young" (företbestämd att dö ung) som jag anser vara den definitiva boken om hur och varför världen förlorade Elvis Presley den 16 augusti 1977. Häromdagen skämtade jag med dig och sade att jag var lite skeptisk till hur jag skulle uppleva din bok. Det var inte så att jag tvivlade på din förmåga att skriva utan för att jag har läst sååå många Elvisböcker och bara en handfull har fått mig att tänka att det fanns något mer bakom detta än jag först trodde. Du nämnde att du hade hört liknande saker från andra då du lät dem läsa boken som du skrev.

Sally: – Ja så var det! Det var Jaime Kay, som gör

*Sally Hoedels första bok handlar om Elvis och vad som egentligen ledde till hans död.
Foto: Sally Hoedel*

podcasten "The Jungle Room" (The Jungle Room Podcast går nu under namnet "Life & Laughs In The Jungle Room"). Hon hade önskat att få läsa den så jag skickade den till henne och bokstavligen en timme senare så fick jag ett textmeddelande från henne som löd: "Jösses, jag trodde inte att den skulle vara så här bra!" (Skratt)

"Jag kan inte sluta läsa!"

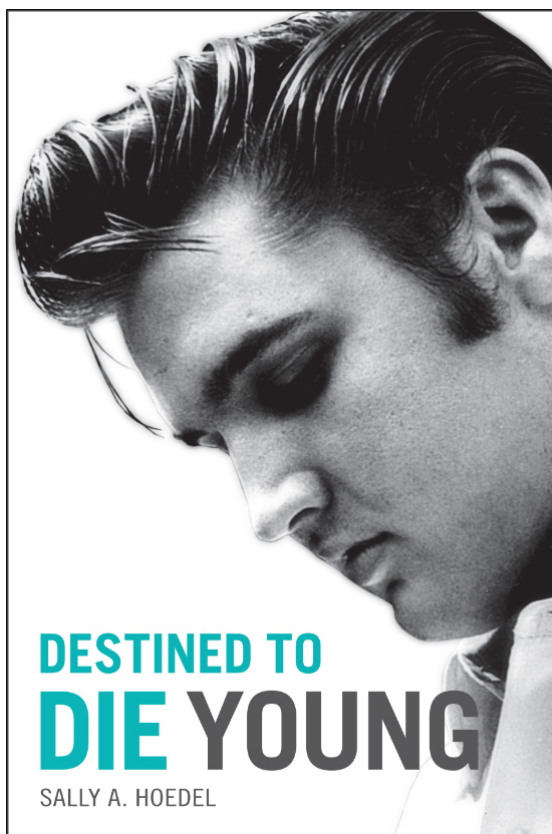
Det har jag fått höra flera gånger och jag skulle säga att det är från de mest pålästa fansen för de vet att det skrivits saker bara är sensationella och skandalösa. När du läser en bok så söker du efter sanningen. Så jag tror att det är en orsak till att människor tycker att boken

är bra. Jag diskuterade med en person som skrev en bok om Elvis. Han var med i Memphis Maffian och fanns på Facebook så jag tog kontakt med honom. Han sade att fansen anklagar honom för att försöka tjäna pengar på Elvis och att det känns väldigt sårande. Det får mig att tro fansens negativa attityd kan bero på att det har skrivits så många böcker som inte stämmer utan är rena skandalböcker. Jag tror att sådant gör fansen lite avtrubbade.

Keith: – Kan du berätta bakgrunden till varför du skrev "Destined to Die Young"?

Sally: – Visst! Jag har alltid varit ett Elvisfan och jag är journalist. Jag har en journalist-examen från Michigan State University. Jag var i det läget i mitt liv och min karriär, antar jag, när jag ville skriva om något som verkligen intresserar mig och jag har alltid velat skriva en bok. Eftersom jag alltid varit ett Elvisfan och läst allting om honom så började jag ana att det fanns något mer att berätta om hans hälsa än vad som hade berättats tidigare. När man läser en bok så kan det nämnas kort något om högt blodtryck, något kort om diabetes eller glaukom (grön starr). Men när man tänker

på allt sådant så är det många geriatriska sjukdomar (sjukdomar som uppstår till följd av åldrande) för någon som dog 42 år gammal! Och dessa sjukdomar började dyka upp i 30-, 35-årsåldern och det tyckte jag att

verkade märkligt. Som barn köpte jag boken "Elvis and Gladys" och sedan när jag fick tillgång till den igen, eftersom min syster hade den, så läste jag om den. När jag sedan ännu en gång insåg att Elvis mammas föräldrar var kusiner så blev det en aha-upplevelse. Som att: "- Tänk om detta förklarar en massa saker?" Det förklarar faktiskt varför Gladys och Elvis dog i ett liknande fyra års mönster av försämrad hälsa. Det var

den ursprungliga startpunkten för mina frågor: "- Vad är det vi missar? Vad har inte utforskats som skulle kunna besvara en del frågor?"

Det började som en personlig strävan att ta reda på detta för nöjes skull. Något kul att sysselsätta hjärnan med. Men ju mer jag läste och forskade och ju mer jag fick reda på så desto mer växte det hela. Det fanns för mycket bevis för att kunna ignorera det och jag insåg att jag hade upptäckt något stort. Så jag ville försöka sätta allt i sitt rätta sammanhang.

Keith: – Utgående från bokens titel, "Destined to Die Young", så skulle man kunna tro att det här skulle kunna vara en intervju med bara en fråga: "- VARFÖR var det förutbestämt att Elvis skulle dö ung?" Jag ska inte ställa den frågan eftersom det inte är så enkelt. Det finns så många olika nivåer och faktorer i den här historien.

Sally: – Eftersom du har läst boken vet du att den egentligen handlar om hans liv. Det är faktiskt inte en bok om hans död. Den handlar om hans liv och hur han ärvde de här sjukdomarna och hur man kan upptäcka dem om man letar efter dem i hans liv. Den handlar också om hur svårt det blev för honom att

vara Elvis Presley då han bar på dessa sjukdomar och krämpor som gjorde honom allt svagare. 1977 led Elvis Presley av sjukdom och krämpor i nio av kroppens elva system, vilket alltid har sagts bero på drog-användandet. Men min bok visar att det finns bevis på att minst fem av dem existerade redan från födseln. Åtminstone från barndomen och långt innan han blev känd. Därför kan de inte ha uppstått på grund av de receptbelagda medicinerna.

receptbelagda medicinerna ett problem och boken hymlar inte om det eller försöker undvika det. Det blev ett verkligt problem. Vad boken däremot gör är att besvara frågan om varför han tog receptbelagda mediciner. Med tanke på allt som har skrivits och sagts om Elvis så fascinerar det mig att ingen har utrett den frågan. Så det var mitt huvudmål. Varför tog han receptbelagda mediciner? Det leder förstas till en diskussion om hans död.

Keith: – Det har kommit många fina Elvisböcker under årens lopp. Jag kommer att tänka på Peter Guralnick, Alanna Nash och Elaine Dundy. Har du någon favorit bland Elvisböcker eller författare?

Sally: – Jag har många favoriter och de som du nämner är jättebra! Jag älskar Peter Guralnicks böcker. Jag har läst igenom dem flera gånger. De är tjocka böcker. Jag älskar också de mer personliga

”Det började med Ron Strauss som var pilot på Lisa Marie.”

Keith: – Hade du några förutfattade tankar och idéer om hur och varför Elvis dog före du började forska och skrev boken?

Sally: – Jag kände till det alla andra visste. Att han dog i badrummet på grund av en hjärtattack. Min kärlek till Elvis och mitt intresse för att forska och läsa om honom hade jag långt före det blev professionellt. Jag drogs alltid till det faktum hur fattig han varit och den nivån av fattigdom som han kom från och vad han överkom. Och sedan hur han behöll den sidan av sig själv. En del av Elvis charm var att han förblev en ödmjuk grabb från Södern. Den delen av historien har alltid tilltalat mig mer så jag var inte tvungen att fundera över hur jag skulle beskriva vad jag kände för hur han dog. Ja självklart var de

Först trodde jag att jag skulle vara tvungen att ställa en hypotes. Jag trodde att jag skulle behöva säga: "– Han hade de här symptomen. Gladys hade den här typen av sjukdom eller krämpa och de här symptomen. Så kanske de led av det här." Det som fascinerade mig mest, ju längre projektet framskred, var att jag inte behövde ställa några hypoteser om något. Vi vet vad Gladys hade och vi vet vad Elvis led av. Det är fantastiskt!

Keith: – Vi nämnde den stora mängden av publikationer som finns om Elvis och det verkar som att du inte missade någon av dessa i ditt researcharbete. Kan man säga så?

Sally: – Det kan man verkligen säga, ja! (Skratt)

böckerna som Anita Woods. Hennes dotter hjälpte henne att skriva en bok. Och June Juanicos bok. Sådana böcker som verkligen fångar Elvis mänskliga sida. Det var också ett av målen med min bok. Att lägga legenden och myten åt sidan och verkligen fånga det mänskliga i honom. Och böckerna skrivna av människor som hade ett verkligt nära förhållande till honom. De tycker jag allra bäst om.

Keith: – Du gjorde även flera nya intervjuer med några av dem som jobbade nära Elvis. Vilka personer hade du möjlighet att prata med?

Sally: – Ja jag hade tur med det. Det började med Ron Strauss som var pilot på Lisa Marie. Det var tack vare att han spenderar sina

Sally fick syssla både med släktforskning och att lära sig lite medicin för att kunna skriva sin bok om Elvis.

Foto: Sally Hoedel

sommarsemestrar här i norra Michigan. Jag kände någon som kände honom och det ledde till att vi började prata och nu är vi goda vänner. Det var faktiskt det som öppnade dörrarna. Har var så snäll och generös så jag började tänka att jag skulle ta kontakt med folk i Elvisvärlden och se vad som händer. Det är fantastiskt att de flesta är så snälla och generösa med sin tid och att de vill prata. Det började med Ron Strauss och sedan kom Barbara Hearn Smith som var Elvis flickvän 1956. Tish Henley Kirk, Elvis sjuksköterska, var en enorm resurs som nu är en god vän. Marian Cocke, med sin medicinska bakgrund, eftersom Dr. Nick inte längre lever. Sjuksköterskorna var till jättestor hjälp. Guy

Harris, Lee Clark som är en kusin, Azalia Smith Moore som var en barndomsvän och avlägsen släkting, Larry Presley som är en kusin. Det var många människor som kunde berätta för mig vem Elvis var i Tupelo och om hans bakgrund. För det spelar roll för våra stereotypa uppfattningar vi har om människor med missbruksproblem.

Jag bara kände på mig att det måste finnas en stark orsak till varför han började ta olika läkemedel. För han var uppfostrad på ett visst sätt och jag vet att han fortsatte att vara sina föräldrars son. Han ville inte göra någon besviken och han var så inställd på att hjälpa till att försörja familjen. Det var det som

fick honom att vilja rädda familjen från fattigdom och jag förstår inte hur han skulle vilja riskera att kunna göra det utan en riktigt bra orsak. Därför kände jag att det var så viktigt att prata med de människor som kände honom innan berömmelsen.

Keith: – Jag är imponerad av hur noggrant ditt researcharbete gjorts. Speciellt när det gäller Elvis familjetråd och historia från båda sidor i hans familj. Vilka källor använde du dig av för att få reda på så gammal och så intressant information?

Sally: – Det var kul! Jag gillar ju släktforskning och jag har gjort en stor del av släktforskningen för min egen släkt. Jag använde mig av allt material som redan publicerats och finns där ute. Bill Burk var en av de bästa som hade gjort mycket sådant. Sedan finns Ancestry.com, som i ärlighetens namn, var en enorm tillgång tack vare all dokumentation som jag hittade där. Det var otroligt! Inkallelsebreven från första världskriget, inkallelsebreven från andra världskriget, bara folkräkningsrapporterna berättar mycket om historien. En mycket levande historia och alla Elvis förfäder finns med i folkräkningsrapporterna. Man kan samla ihop mycket information enbart från dem.

*I boken beskriver Sally alla sjukdomar som Elvis led av.
Foto: Sally Hoedel*

Keith: – Ancestry.com är en av de viktigaste uppfinningarna i världen! Det och hjulet!

Sally: – Ja det är otroligt! Jag älskar inkallelsebrev från första och andra världskriget för de har alla en namnteckning. För mig är en namnteckning något verkligt personligt. Det är också bevis på att någon har funnits. Kanske du har en avlägsen släkting som du aldrig har träffat. Personen kanske lämnade oss för flera årtionden sedan och ändå kan du få namnteckningen. Jag älskar det!

Keith: – Det är inte bara intressant i sig, utan när man sammanfattar Elvis hälsoproblem, så är det väldigt viktigt att förstå, inte bara hur och varför, utan även NÄR hans förfäder dog. Många av dem dog i ungefär samma ålder som han gjorde.

Sally: – Absolut! Det är helt avgörande för historien för som jag sade så var hans mammas föräldrar kusiner. De gifte sig 1903. Under den tidsepoken var inte det något onormalt i Södern där de flesta människorna föddes, levde och dog inom

en tio miles (16 km) radie från sitt hem. Människor gifte sig utgående från fattigdom och hur nära man befann sig. Trots att det hände långt före Elvis föddes så spelar det ändå en väldigt stor roll för hans öde och tidiga död. Vi ser även samma sak hos Gladys och Gladys syskon. Jag kunde inte förbise detta när jag hittade så många bevis för den slutsatsen då jag gjorde research. Ett av dessa var Gladys syskon. Flera av dem dog i ungefär samma ålder. Hon var 46, en av hennes bröder 49, en annan bror 46 och

ytterligare en bror var 58. Det är mycket tidiga dödsfall och det inom en och samma familj.

Keith: – Du fick hantera en del komplicerat medicinskt material men du gjorde ett enastående bra jobb med att förklara så att en lekman förstår. När jag läste så började jag faktiskt fundera på om du har studerat medicin.

Sally: – (Skratt) Det har jag inte och det var också en utmaning för mig. Jag diskuterade med flera läkare och presenterade min tes för dem och frågade "Ligger det något i detta? Kan det finnas ett uns av sanning i det?" Det var tillräckliga bevis för alla som jag

Keith: – Utan att avslöja dina slutsatser så har de flesta människor ingen aning om de otaliga hälsoproblem som Elvis led av. Inte bara under hans ansträngande turnéscheman på 70-talet utan under hela hans liv. Kan du berätta om några av de saker han måste hantera?

Sally: – Absolut! Som jag sade tidigare så led han av sjukdomar i nio av kroppens elva system. Det är väldigt omfattande och boken beskriver dem alla. Han bar på något som kallas Alfa-1 antitrypsinbrist och det kunde vi tydligt spåra i hans släktträd. Jag tror att det var orsaken till Gladys död. Det har alltid sagts att han (Elvis)

hade allvarlig artrit och allvarlig smärta från den. Det var en av smärtorna som han ständigt försökte behandla genom att ta receptbelagda droger. En sak som man måste inse gällande Elvis var att han självmedicerade. Åtminstone till en början. Det blev ett problem. Men han försökte att hantera smärtan på det sättet. Han drabbades av glaukom (grön starr) i unga år när han närmade sig 40. Normalt är det en sjukdom som brukar visa sig flera tiotals år senare i livet.

Sedan har vi ett av hans största problem som var megakolon (utvidgning av tjocktarmen) som gav allvarliga tarmbesvär. Åter

... så led han av sjukdomar i nio av kroppens elva system.

presenterade det för. Några medicinskt insatta vänner hade också lett mig i den riktningen. Men i grund och botten så måste alla journalister, oberoende av vad de gör research om, själva bli experter på området. Jag var tvungen att lära mig och jag tror att det var en stor fördel för hur boken tas emot. Jag var tvungen att lära mig ämnet för att förstå det så att jag kunde skriva på ett sätt så att alla andra också kunde förstå det. Det var nästan en fördel att inte ha någon medicinsk bakgrund.

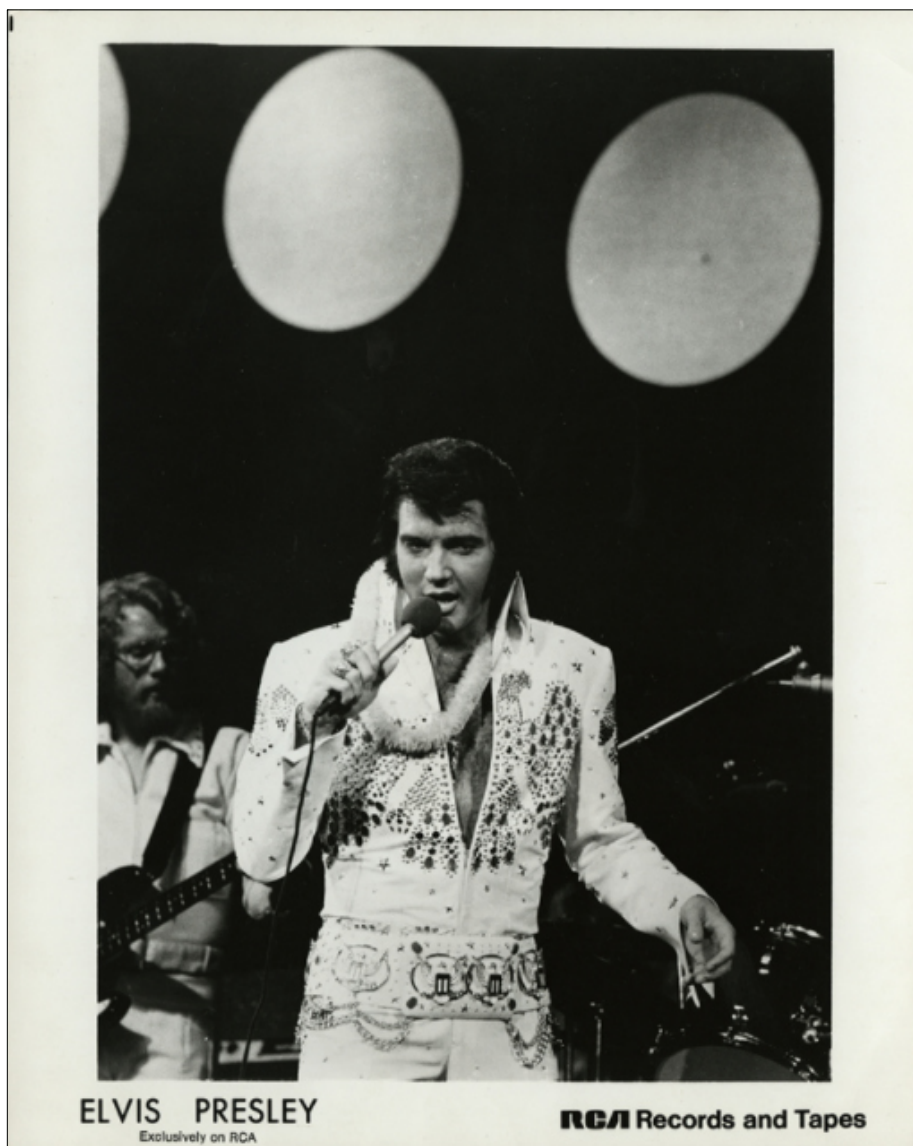
bara var en smittbärare. Men det är en sådan sjukdom som även om man bara bär på anlagen för den, så kan det vara rätt så nedbrytande. Det är en sjukdom som inte visar sig på samma sätt två gånger. Den är svår att diagnosticera. Den kan påverka antingen lungorna eller levern och vi vet att Elvis hade KOL (en kronisk inflammatorisk lungsjukdom som innebär att luftflödet blockeras). Han diagnosticerades med KOL när han närmade sig 40 och det är ju en onormalt ung ålder för det. Han hade högt blodtryck och artrit (ledgångsreumatism). Han

igen så är det en sak som man alltid har avskrivit som ett resultat av drog-användning eftersom mycket av det han tog gjorde matsmältnings-systemet långsammare. Till och med i hans obduktion så antog de att det berodde enbart på användning av receptbelagda droger då han hade 4 månader gammal avföring i tjocktarmen. De använde det som grund för att bekräfta hur illa hans användning av receptbelagda droger måste ha varit. Verkligheten var dock den att han hade tarmproblem redan från födseln. Nu har vi en

släkting som intygat att Gladys var tvungen att hjälpa Elvis då han hade allvarlig förstoppning redan som småbarn. Och en annan person intygat att han hade besvärliga förstoppningar när han var tonåring och bodde i Lauderdale Courts. De receptbelagda drogerna gjorde ju inte saken bättre. Eftersom han redan hade det här problemet så gjorde de att matsmältningen blev ännu långsammare men de var inte orsaken. Tjocktarmen var en väldigt stor orsak till hans hälsoproblem och hans tidiga död.

Keith: – Efter att jag hade läst klart boken så såg jag "Aloha from Hawaii" för 700:e gången och såg då en man som på ytan såg ut som hälsan själv och var i perfekt form. Tänk om alla bara hade vetat vad som bokstavlingen bubblade under ytan...

Sally: – Ja det förändrar hur du ser på showen eller hur? Jag upplevde samma sak själv efter att jag hade studerat det här. Det förändrade hur jag ser på '68 comeback specialen för då hade han bara 9 år kvar att leva även om han ser felfri ut då. Han hade ändå sina brister. Han hade fysiska brister på insidan även om han såg helt frisk ut. Det är svårt för människor att greppa att det kan vara så.

**En Elvis i fysisk toppform i Aloha-shoven på Hawaii 1973?
Foto: RCA PR-foto**

En sak som jag vill nämna till sist är hans nedsatta immunförsvar. Han hade något som kallas hypogammaglobulinemi (variabel immunbrist) vilket innebär att kroppen inte kan försvara sig mot infektioner så som den borde. Det blev också ett problem för Elvis otaliga gånger. Speciellt då han började turnera igen. Därför led han av utmattnings och hade en del hälsoproblem som

egentligen ingen kände till på 50-talet. På 60-talet var det inte så mycket problem för då gjorde han alla sina filmer och jobbade enligt ett mer regelbundet schema. Men på 70-talet får han stora problem igen för i synnerhet hans immunförsvar klarar inte av de intensiva turnéerna som ofta innebar två shower per kväll.

Keith: – Du nämner turnerandet. Skulle du säga att Överste Parker till någon del kan beskyllas för Elvis tidiga död?

Sally: – Det är en svår fråga. Elvis ville själv uppträda. Det hade varit svårt att hindra honom att uppträda. Emellertid så tror jag att den enda som skulle ha kunnat lyckas stoppa honom från att uppträda är Översten för han kunde helt ha slutat att boka in shower. Och vad skulle Elvis ha gjort då? Han skulle ha slutat att uppträda och han skulle ha vilat. Men jag tycker att det är svår fråga för... Jag vill inte skylla allt på Översten för Elvis och Översten avtalade tidigt på femtitalet att "Du ansvarar för att tjäna pengar, jag ansvarar för uppträdandet." Så såg avtalet ut. Det gjorde det möjligt för Elvis att försörja sin familj och att göra det som han älskade att göra. Jag tror att det avtalet var roten till en del problem som kom senare när Elvis hade passerat stadiet med att

Överste Tom Parker
PR-foto från 1969

bara försörja familjen och ville bli mer kreativt involverad i det han gjorde. Det blev ett problem och det var där som skon klämde. Men det var en sådan överenskommelse

som de hade. Jag tycker att det är en svår fråga för Elvis ville stå på scenen och Översten ville tjäna pengar. Så vem har mer skuld i den situationen? Det är väldigt svårt att säga.

Keith: – Hittade du något, när du forskade, som du utelämnade på grund av att det antingen inte var relevant för din historia eller som du trodde kunde skada Elvis arv på något sätt?

Sally: – Nej jag utelämnade inget bara för att jag trodde det skulle kunna skada hans eftermäle. Det var saker som jag inte fokuserade på. Till exempel så handlar den här boken inte om kvinnorna i hans

liv. Det finns andra böcker där man kan läsa om dem. I början av boken säger jag,

även om den handlar om hans hälsoproblem och hur receptbelagda droger först användes för att upprätthålla och bevara bilden av Elvis Presley genom hälsoproblemen, att jag inte heller fokuserar på de skandalösa drogrelaterade historierna. För de historierna finns i andra böcker. Folk kan läsa om det i andra böcker. Den här boken handlar enbart om vad som motiverade Elvis och hans vilja att se till att hans familj hade det bra och det är viktigt då man ser på hans hälsoproblem för han ville inte sluta. För att återkomma till frågan om Översten så även när han blev sjuk så ville han inte sluta att försörja familjen. Han ville fortsätta att tjäna pengar. Han ville fortsätta att uppträda. Naturligtvis kände han sig även skyldig att tillfredsställa sina fans. De som Elvis försörjde och brydde sig om ökade i antal och det gjorde det nästan omöjligt för honom att sluta. Det är vad den här boken handlar om. Hans önskan att försörja, sjukdomarna och varifrån i hans släkträd som de kom från, varför han inte kunde sluta med det även när han hade blivit väldigt, väldigt sjuk under de sista åren. Han kunde inte sluta för han drevs av att tillfredsställa och sörja för allas behov; fansen, hans familj, hans vänner. Han betraktade det som sin viktigaste roll.

Keith: – Det framkommer väldigt tydligt att Elvis är den som försörjer andra. Och om man tänker på den saken så när han var 21 år gammal så slog det honom aldrig att han skulle flytta hemifrån och skaffa ett eget hus medan mamma och pappa och farmor skulle bo i sitt. Han tänkte aldrig den tanken.

Sally: – Det var helt naturligt för honom. Det var så han alltid hade levt tidigare. Jag tror att en del av det kommer från tiden i fattigdom. Hemma var aldrig ett visst ställe för

tog med flickvännerna hem till Graceland och där fick de träffa hans farmor.

Keith: – Som du vet så kan Elvis död vara ett känsligt ämne för många människor och alla har sin egen åsikt om den. Har någon opponerat sig mot dina slutsatser?

Sally: – Svaret på den frågan är nej. Ingen har opponerat sig mot mina slutsatser. Däremot har människor som vägrat att läsa boken opponerat sig.

Keith: – Åh är det sant?

(Skratt) Men det förvånar mig att kritiken kommer från dem som inte har läst boken.

Det jag oftast får höra är att jag inte är tillräckligt gammal för att kunna skriva en bok om Elvis. För jag kan ju omöjligt veta något om Elvis eftersom jag knappt var född då Elvis levde. Jag tycker att det är ett märkligt antagande som måste ha något med Elvis arv och Elvisvärlden att göra. Kanske det beror på att de bryr sig så mycket om honom. Jag är inte säker på det och jag är inte heller

Ingen har opponerat sig mot mina slutsatser. Däremot Har människor som vägrat att läsa boken opponerat sig.

honom för under sina första 13 år så hade familjen flyttat 12 gånger. När de hade flyttat till Memphis så flyttade de flera gånger där. Lauderdale Courts var det ställe där han bodde längst, bortsett från Graceland, under hela sitt liv. Hemma var inte ett ställe. Hemma var människor. Det var så han tänkte. Han var 21 år. Han var "the King of Rock 'n Roll", den största sexsymbolen på planeten 1956-1957, men han ville inte ha ett eget hus. Han ville bo med sina föräldrar! (Skratt) Det är fascinerande! Jag brukar alltid skämta om att även senare så tog han med sig sin nya flickvän hem för att träffa farmor! Vilken rockstjärna gör det? Men det gjorde han. Han

Sally: – Jag vet inte hur jag ska bemöta det. (Skratt) Jag förstod att jag skulle få kritik för jag är ju inte naiv. Det är ju så det fungerar i världen. Alla kommer inte att gilla det du gör oavsett vad du gör. Men jag trodde att kritiken skulle komma från människor som hade läst boken och som skulle säga något i stil med: "Du är tokig! Det var inte alls på det sättet!" Något sådant har jag inte alls råkat ut för. De som har läst boken har varit otroligt positiva!

De enda negativa åsikterna har kommit från människor som säger att de inte tänker läsa boken. De säger att de kommer aldrig att läsa boken för det kan inte stämma och så vidare.

säker på att andra författare som skriver om andra ämnen får den sortens feedback. (Skratt)

Keith: – Det har skrivits många böcker om Abraham Lincoln och jag tror inte att någon av författarna är över 213 år gammal.

Sally: – Precis! Så är det och det får jag påpeka ofta. Jag älskar David McCollough och han har skrivit om John Adams. Det är en av hans mest berömda böcker. Och John Adams dog 100 år före David McCollough föddes.

Keith: – Du är ju även fru och mamma vilket säkert innebar en del utmaningar när du skrev boken.

Sally: – Utan tvekan! I vissa hänseenden så är det som i en dimma. Ibland var det väldigt stressigt. Det var något jag gjorde av eget brinnande intresse. Ett riktigt passionsprojekt skulle man kunna säga. Och jag är glad att jag gjorde det och jag är stolt över boken. Jag tror på den här boken. Men det var också mycket stress då jag skrev den. Det visar också på hur mycket jag trodde att boken behövde skrivas. Jag hade upptäckt för många bevis för att låta det vara ogjort. Egentligen började det som ett sätt att fylla lite dödtid. Mina barn har hemundervisning och jag har undervisat dem i 15 år. Jag har varit upptagen 24/7 hela tiden. Så från början var boken ett sätt att fylla lite dödtid som uppstod när barnen blev äldre. Det spelade ingen roll hur länge det skulle ta att skriva den. Det var bara... Jag har alltid velat skriva en bok och jag har journalistbakgrund. Det här skulle bli mitt eldprov. Det var för tre år sedan och jag insåg att det fanns alldeles för många bevis. Så det måste göras på rätt sätt. Det måste göras professionellt. Det måste göras ganska snabbt. Det måste komma fram. Sanningen i det hela motiverade mig under den tiden men ja mycket av

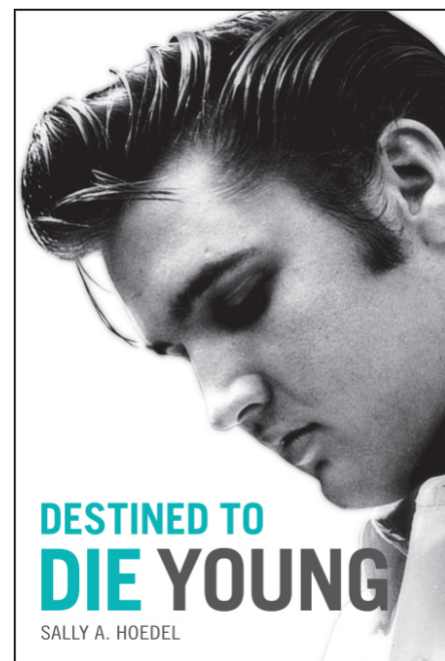
skrivandet gjordes mellan klockan 22 och 03. (Skratt)

Keith: – Fick familj och vänner läsa boken före den gavs ut? Var det många par ögon som fick läsa den eller ville du ha det uppdelat?

Sally: – Min man har skrivit böcker förut och vi har en verksamhet inom läroplansområdet där vi skapar läromedel för high school studenter baserat på karaktär och ledarskapsförmågor. På det sättet hade vi erfarenhet av att skriva böcker. Jag hjälpte honom med hans två böcker. Han har varit en stor tillgång. När jag var klar med ett kapitel så läste han det. Sedan gav jag det vidare till min mamma så hon fick läsa det. Men i övrigt så har jag gjort så mycket som möjligt själv. Det var delvis beroende på att jag inte var helt säker på var det skulle sluta innan jag hade nått målet.

Det är rätt intressant att skriva en bok om Elvis. Man vill att Elvisfansen ska läsa den men Elvisfansen har redan läst allt. Vi har alla läst alla böcker. Därför ville jag att boken ändå skulle vara intressant för Elvisfans och innehålla mycket ny information, vilket den gör. Det ultimata målet med den här boken är att bidra med ett lager av sanning till Elvishistorien som inte har berättats tidigare. För jag är övertygad om att sättet som

hans historia har berättats på, att han dog på toaletten och alltför många piller, har skadat hans arv bland unga människor och nya fans. Jag ville verkligen att även icke fans skulle kunna läsa och njuta av den här boken.

Keith: – Hur får man enklast tag på ett exemplar av "Destined to Die Young"?

Sally: – Om man beställer från min webbsida så signerar jag den. Den finns på: Elvisauthor.com och den finns även på amazon.com i USA.

Keith: – Vill du skriva en bok till?

Sally: – Ja det vill jag. Det finns flera böcker som jag skulle kunna tänka mig att skriva. Men det är så det känns en bra dag för som jag sade så med barn och

**Sally vill gärna skriva böcker om annat än Elvis också.
Foto: Sally Hoedel**

allting så känns det vissa dagar som "Nej jag kan inte skriva en bok till!" (Skratt) Men jag kan nog göra det. Det är en annan Elvisbok som jag verkligen, verkligen skulle vilja skriva och det vore underbart om allt ordnar sig så att jag kan börja på den till hösten. Då skulle det handla om ännu en ny aspekt.

Keith: – Jag antar att du inte tänker avslöja något om det ännu?

Sally: – Nej, nej! Men det finns ett par andra icke Elvis-relaterade böcker som

jag också skulle vilja skriva. Jag älskar historia, precis som du, så jag har ett par idéer.

Keith: – Jag tror att du är "destined" (förutbestämd) att skriva en bok till.

Sally: – (Skratt) Åh, tack så mycket!

Keith: – Gratulerar till fascinerande läsning. Boken tillför en helt ny dimension till det som många människor, inklusive jag själv, trott om Elvis död. Det finns många aspekter i

historien och du har visat oss en ny sådan som belyser och ger oss mer kunskap. Lycka till i fortsättningen med boken!

Sally: – Tack så mycket Keith! Jag uppskattar det verkligen!

**Översättning:
Elvis Ahlgren**

**Denna artikel publiceras i samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland.
www.elvisfinland.fi**

**Elvis i
Norden**
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King

BE BOP A LUBA
BACK TO THE FIFTIES

10-årsjubileum av den topprecenserade showen!
Peter Jezewski 45 år som artist

8-mannaband
Nostalgisk resa till det glada
50-60 talet och dess musik!

Kvällens gäst:
**Donna
Presley**
(Elvis kusin)

Biljetter:
www.showtic.se
www.bebopaluba.com

Chinateatern, Stockholm
30 november

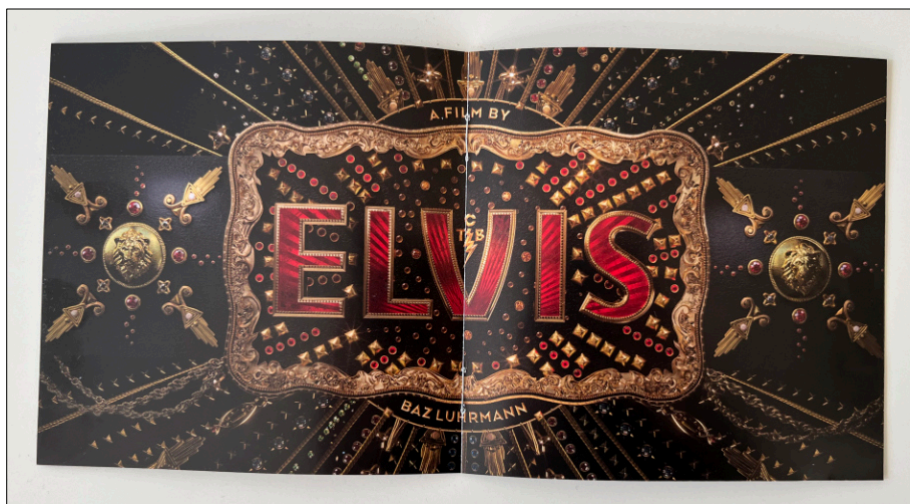
Mer info: www.bebopaluba.com mail: info@bebopaluba.com

Betydelsen av ELVIS (Original Motion Picture Soundtrack)

Jag skulle vilja reflektera lite över Mikael Elvis Ahlgrens recension av CD-versionen av soundtracket till Baz Luhrmanns Elvisfilm i förra numret (nr 6) av Elvismagasinet.

Det första jag funderar på är om det var till Vasa i Finland Mikael hade flyttat eller om det var till år 2002? Han klagar på att **Shonka Dukerehs** version av **Hound Dog** inte är med på CD:n, men det är väl ingen som har köpt en fysisk CD sedan ungefär år 2007? Inte ens i bondhålan Skövde där jag bor. Antingen streamar du musiken på valfri streamingtjänst eller så köper du den digitala versionen och oavsett vilket så kan man då lyssna på soundtrackets alla 36 låtar, inte bara de 22 som är med på CD:n. Faktum är att om du köper den digitala versionen så får du med ett "Easter egg", dvs en hemlig extra 37:e låt. Mer om detta "Easter egg" senare.

Skämt åsido, självklart har jag också köpt CD:n, även om jag förstås började streama soundtracket så fort det släpptes samtidigt som filmen den 24 juni. Jag tror dock att Ahlgren gör ett stort misstag i sin recension och missar en stor del av poängen med soundtracket när han klagar

Det råder olika åsikter om soundtracket till filmen "Elvis".
Foto: Elvis Ahlgren

på och tycker att många remixar är dåliga. De är dåliga ur hans och kanske många av Elvismagasinet läsares synvinkel, men jag tror att vi måste lyfta våra blickar rejält och försöka förstå vad det är vi faktiskt lyssnar på.

Detta är ingen Elvisskiva! Det är ett soundtrack till en film baserad på Elvis liv sett ur Överste Parkers ögon. Och framför allt är det en musikalfilm. Alla **Baz Luhrmanns** filmer är musikalerna! Låtarna på soundtracket är avsedda att tjäna ett syfte, både kreativt och för att berätta historien. Filmen riktar sig till den breda allmänheten och med det också till den yngre generationen som skall lockas att se filmen och streama soundtracket. En generation som i stort sett inte kan någonting om Elvis och hans musik.

Det den yngre generationen har stor kunskap om och intresse för är däremot dagens moderna musik och det är här som min poäng kommer: Det gör enormt mycket för Elvis image år 2022 att dagens heta artister är med på soundtracket! Det ger nämligen Elvis en "cred" och uppmärksamhet han inte kan få på annat sätt. Baz Luhrmann och hans medarbetare har gjort ett mycket stort och förtjänstfullt jobb med att skapa ett soundtrack till filmen som kommer att kännas aktuellt och modernt i många år framåt.

När Ahlgren skriver om låten Vegas med **Doja Cat**, som var den första låt som släpptes från filmen redan innan den hade premiär, att "Det här faller inte mig i smaken utan jag hade hellre hört hela **Skonka Dukerehs**

De moderna artisterna som till exempel Tame Impala lockar den yngre publiken.
Foto: Elvis Ahlgren

”Hound Dog” så förstår han nog inte hur stort det faktiskt är att **Doja Cat** medverkar på soundtracket. Hon är en av världens absolut största artister just nu och den mest streamade rapparen med 65 miljoner streams på Spotify varje månad.

Edge of Reality (**Tame Impala** Remix) kallar Ahlgren för ”pinsamt dålig” och fortsätter med ”...känns inte som en färdig låt. Plötsligt är denna röra bara över...” Det är troligen få Elvisfans över 25 år som har hört talas om rockbandet **Tame Impala**, men de ”headlinade” årets **Way Out West**-festival i Göteborg. De har i år också samarbetat med **Diana**

Ross och gjort ledmotivet (första singeln) till biofilmen **Minioner: Berättelsen om Gru**. Att få med dem på soundtracket till ELVIS är således riktigt bra. (Tame Impala består egentligen bara av en person, men under livespelningarna har han med sig flera musiker på scen.)

En inte oviktig detalj i sammanhanget är att Tame Impala är från Australien där filmen spelades in och Australien var det enda landet i världen där denna låt blev en stor hit. Den gick upp till nummer 2 på Australiens hitlista när den ursprungligen kom ut i slutet av 60-talet.

Ahlgren gillar uppenbarligen inte **Stuart Prices** remix av **I Got A Feelin' In My Body** eftersom han skriver ”Sådana här remixar finns det hur många som helst av på nätet och de gör ingen glad.”, men denne låtskrivare musiker, DJ och skivproducent har jobbat med så vitt skilda storheter som **Madonna, U2, New Order, Depeche Mode, Kylie Minogue, Take That, Missy Elliott, Pet Shop Boys, Gwen Stefani, Seal** och till och med svenska **Darin**. Den sistnämnda kanske inte är så stor jämfört med de andra artisterna, men jag kände mig ändå tvungen att nämna honom då han är svensk. Han har också gjort en remix åt bandet

På CD:n saknas många av låtarna från filmen liksom även den hemliga låten från Mark Ronson som finns med på den digitala utgåvan av soundtracket.
Foto: Elvis Ahlgren

Coldplay som nästa sommar kommer göra fyra utsålda konserter på Ullevi. Stuart Price är således ingen dussinkille direkt...

Nardo Wicks remix av **In the Ghetto** faller tydligen inte heller Ahlgren i smaken, utan han sågar den långs med fotknölnarna med att skriva "Så här är en remix när den är som sämst vill jag påstå.", men Nardo är likväl en av USA:s mest uppmärksammade och

streamade rappare de senaste två åren. Nardo har med ytterligare en remix av **In the Ghetto** på soundtracket med titeln **Product of the Ghetto**. Den hade nog Ahlgren gillat ännu mindre... (Jag skall vara

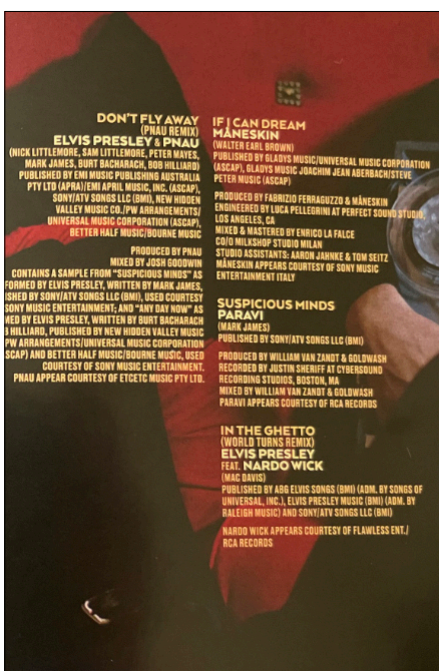

De moderna artisterna som till exempel Tame Impala lockar den yngre publiken.
Foto: Elvis Ahlgren

tydlig med att jag själv inte gillar Nardos mumlande, men det är tydligen hans stil enligt de som vet.)

Avslutningsvis vill jag berätta om den hemliga 37:e låten du får med på köpet om du köper den digitala versionen av soundtracket: En remix av **Can't Help Falling in Love** gjord av **Mark Ronson**. Även om ni kanske inte hört hans namn förut så har ni säkerligen hört många av de låtar han varit med och gjort. Mark Ronson är en musiker, låtskrivare, DJ och skivproducent, mest känd för sina produktioner med ett stort antal artister, bland andra **Duran Duran, Miley Cyrus, Robbie Williams, Amy Winehouse, Lady Gaga, Adele** och **Bruno Mars**. Under sin karriär har Mark Ronson vunnit 7 Grammy. Att få honom att göra en remix av en Elvislåt tycker jag är helt fantastiskt.

P.S. Denna artikel är förstås skriven med glimten i ögat och inte illa menad mot vår chefredaktör.

Nardo Wick x 2.
Foto: Elvis Ahlgren

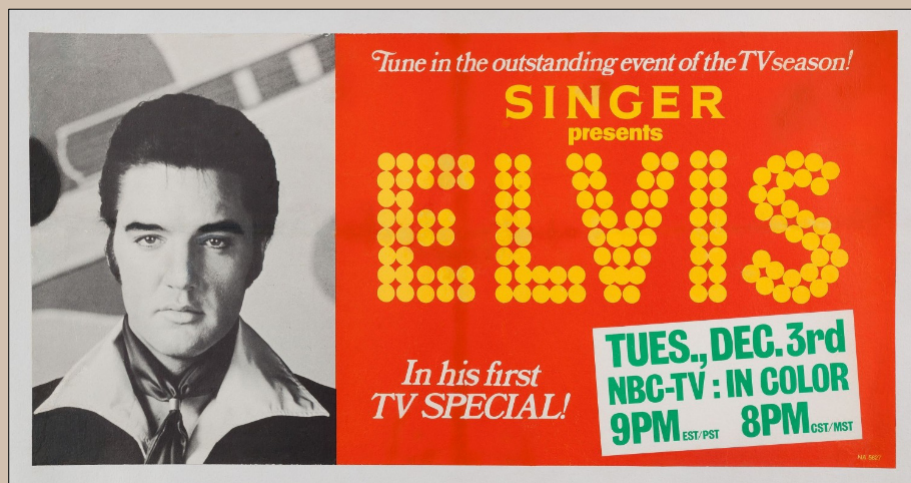

Mickes skivtips:

ELVIS – NBC TV-SPECIAL

Efter hemkomsten från lumpen i mars 1960 fick artisten Elvis Presley en rejäl rivstart på sextioalet. Decenniets första LP-plattor och singlar kom att toppa försäljningslistor världen över. Hits som *It's Now or Never* och *Are You Lonesome Tonight* blev några av karriärens största framgångar. Efter två års frånvaro satt kungen säkrare på sin tron än någonsin.

Det var som att han aldrig hade varit iväg. Bara något år senare smög sig dock en märklig dekadans in. Kvaliteten på låtar och inspelningar började stadigt sjunka, mycket tack vare ett irriterande fokus på ett otal oinspirerade film-soundtracks. Skivorna sålde också allt sämre - runt 1966/67 var försäljningen närmast katastrofal. En skam för en artist av Elvis kaliber. Det var dock inte bara klassen på musiken som spelade in - i mitten av sextioalet genomgick musikvärlden en enorm omvälvning, något som omkullkastade det mesta från åren innan, dock inget som nämnvärt verkade

påverka firma Elvis Presley. Där traskade man på med musik som alltför ofta låg en ocean bort från vad samtida storheter som **Beatles**, **Dylan**, **Stones**, **Doors** eller **Beach Boys** pysslade med. Och då ska vi inte ens prata om filmerna på Åsa Nisse-nivå...

Sommaren 1968 var artisten Elvis Presley helt enkelt stendöd. En relik från en svunnen epok. Ingen brydde sig längre, inte ens de gamla fansen som hängt med från start. Ny publik var inte att tala om. Men när ingen längre trodde det var möjligt lyckades han, efter ett halvt decenniums vandring i ett näst intill kompakt mörker, mirakulöst nog hitta hem igen - kung Presley visade med kraft alla belackare vem som var rättmätige

ägaren av kronan. Den hade bara varit tillfälligt utlånad. Nyckeln till detta var 1968 års TV-sända show **Elvis - NBC TV Special**, även kallad **Comeback Special**. Här under berättar jag lite om vad som hände runtomkring och en kortare recension av musiken.

I januari -68 tillkännagavs att Elvis skulle spela in en TV-show som skulle sändas i amerikansk TV strax före jul samma år. Resurser fanns till att göra något riktigt bra. Symaskinsfirman **Singer** sponsrade med imponerande 675 000 dollar. Fin summa för en näst intill uträknad artist. (En minst sagt lyckad satsning dock. Än idag nämns Singer i samband med DVD-utgåvor och skivförsäljning.)

Om resurser inte var något större problem var innehållet desto knivigare. **Överste Tom Parker** ville på det bestämdaste ha en renodlad julshow. Svårt att greppa idag, men Elvis dyrt betalade manager ansåg att det smartaste draget för Elvis (obefintliga) karriär var att gå in i studion, sjunga arton låtar som **White Christmas**, titta in i kameran, le och säga: "Ha en riktigt god jul!". Det ville dock inte Elvis. För kanske enda gången i karriären sa han blankt nej. Skulle han ha en TV-show skulle det vara på egna villkor. Översten fick förhandla om kontrakt och pengar, men inte om innehåll.

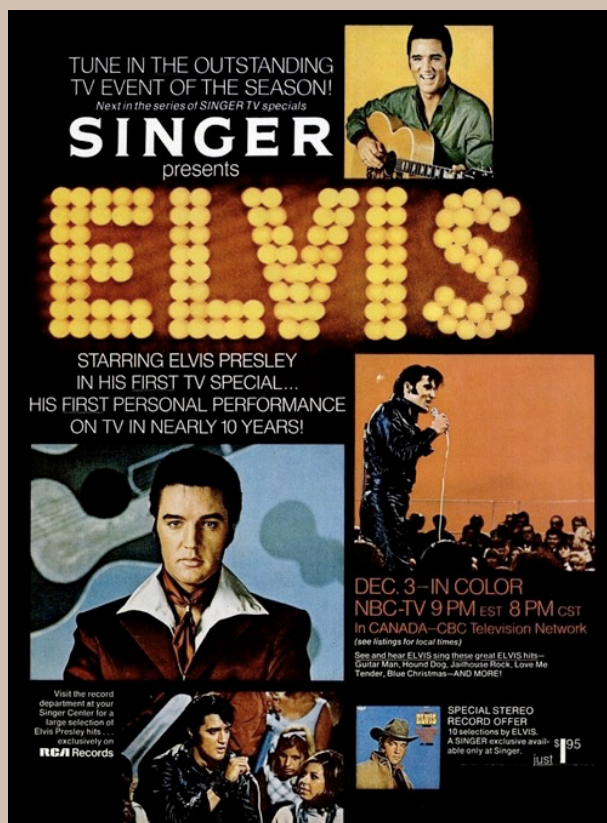
Och fler tyckte så. **Bob Finkel**, showens producent, och assisterande dito **Steve Binder** förstod att det här var ett avgörande ögonblick i Elvis karriär. **Bones Howe**, TV Specials musikproducent, hävdade att om showen skulle vara på nivå med sextiotalsfilmerna skulle det bli spiken i kistan för Presley som artist. Parker fick som tur var ge sig på i stort sett varje punkt. Enda eftergiften blev inslaget med **Blue Christmas**. Lite julmusik ändå, om bara en låt.

Efter två veckors intensiva repetitioner i början av månaden sparkade inspelningarna igång i slutet av juni. Den 20-23:e samt den 30:e juni spelades

studio-materialet in och den 27:e och den 29:e samma månad kördes numren med publik i studion in.

Ända fram till inspelningsstart försökte Parker ändå sabotera för de krafter som gjorde sitt bästa för att Elvis NBC TV-Special skulle bli den succé den nu blev. Inför den så kallade **Sit Down Show** erbjöd sig Översten att fixa en publik bestående av trogna fans, några till och med influgna från Memphis. Ja det lät ju som en fin gest. Kanske inte ändå. Av en slump fick Steve Binder på förmiddan samma dag som Sit Down Show skulle gå av stapeln veta att varenda biljett fortfarande låg kvar på kontoret. Binder sa i en intervju några år senare att han var övertygad om att det var ett sista försök av översten att stoppa showen. Utan publik - ingen inspelning.

I panik ringde Binder en radiostation som utannonserade att gratis biljetter fanns att få till en TV-inspelning samma kväll med Elvis Presley. Anställda på NBC fick också veta att det fanns tomma stolar. Draget gick hem, man fyllde lokalen och det lumpna

tricket misslyckades. Och tur var väl det då Sit Down Show blev en av TV Specials mest uppskattade inslag.

TV-programmet visades i USA den 3:e december, men skivan släpptes elva dagar tidigare den 22:a november 1968. Helt klart blev den här showen och dess soundtrack en stor vändpunkt i Elvis Presleys karriär.

Här kommer en recension på LP-skivans spår. En lustig poäng bara - plattan heter faktiskt **Elvis**, inget annat, även om den i folkmun alltid kallas för TV Special eller Comeback Special.

CD-utgåvan av albumet.

Foto: Elvis Ahlgren

Elvis (TV Special) Utgiven 22 november 1968

Sida A

1) Trouble/Guitar Man

Både showen och skivan startar med **Trouble**, tagen från soundtracket till filmen **King Creole**.

Jag minns starkt att när jag såg Comeback Special på TV nyårsafton 1977/78 - blev det som ett knytnävsslag i magen. Att lyssna på plattan hade varit lika mäktigt varje gång - att för första gången få se allt i en TV-ruta var något helt annat. Det blev fem dimensioner till.

Inledningsscenen med Elvis i närbild när han slänger ur sig de inledande fraserna på Trouble fick mig att helt tappa andan. Vilken karisma, vilken kraft, vilket sanslöst utspel! Här fanns en kraft och aggressivitet i uttrycket som var ljusår från alla tramsiga rollfigurer jag sett karlen göra i en lång rad urmesiga filmer. Det här var något helt annat - **ren magi**.

Efter en vers på Trouble åker vi rakt in i **Guitar Man**. Elvis har här ett bra mycket bättre tryck i rösten än på den ett år gamla studioversionen.

Avslutande versen som börjar med "*If you ever take a trip down to the ocean...*", är bland det vassaste Elvis någonsin gjorde.

Guitar Man, komponerad av **Jerry Reed**, hade släppts som singel i början av -68. En riktigt bra inspelning som dock tyvärr floppade.

2) Lawdy Miss Clawdy/ Baby What You Want Me To Do

På spår två dyker det som brukar benämnas Sit Down Show upp - enligt många höjdpunkten på hela TV Special. Ändå kom producenten Steve Binder på idén till just det inslaget sist av allt. Binder hade sett Elvis jamma och skoja med sina kompisar i logen efter ordinarie repetitioner. Där dök snilleblixten upp: varför inte ta med det här i showen?

Elvis var i början lite tveksam, men det var inget mot Överstens reaktion. Parker motsatte sig fullständigt detta, enligt honom, helt korkade påfund. Binder stod dock på sig och med viss modifikation fick det till slut bli som han ville. Inslaget skulle dock inte filmas i en loge utan på ett podium formad som ett vardagsrum omgivet av publik på alla

fyra kanter.

Två föreställningar på runt 45 minuter vardera filmades den 27 juni med en timmes paus emellan och publikbyte.

Med sig hade Presley de gamla spelkompisarna **Scotty Moore** och **D.J. Fontana** på gitarr respektive slagverk (på ett gitarrfodral!), **Charlie Hodge** på gitarr, **Alan Fortas** - som trummade med händerna på ett gitarrfodral och **Lance Legault** på tamburin.

Det var dock en Elvis i logen som var allt annat än säker på sig själv. Det hade gått sju långa år sen senaste spelningen. Av förståeliga skäl var han grymt nervös före sändning, så pass osäker på sig själv att han in i det sista tvekade på att överhuvud taget gå upp på scenen. Uppe på podiet ger Elvis också till en början ett osäkert, närmast tafatt intryck. Hela hans väsen verkar säga "Jag vill inte vara här!".

De första låtarna löper heller inte smärtfritt, ett par gånger kommer Elvis av sig eller glömmer bort texten - något som skyls över med ett generat leende. Då och då försöker han resa sig upp, något som hindras av att mikrofonen inte följer med honom upp och att han därför tvingas sätta sig igen. Det ser rätt amatörmässigt ut, som en svenska där den blivande bruden framför sina polare

generat tvingas ställa sig på en scen och dra av några gamla låtar.

Halvvägs in tar det sig, men den första avdelningen före paus känns trevande, vimsig och plottrig.

Timmen senare startar nästa show med ny publik, och det är med en helt annan säkerhet Elvis tar sig an den uppgiften. Efter, återigen, några inledande trevande nummer tänder det sen till rejält.

Någonstans mitt i formligen lyser sång- och spelglädjen om sällskapet. Till slut blir det inget annat än oslagbart, magiskt, episkt, historiskt!

Nej, det var ingen lösösläppt tiger, som det ibland sägs, som gick upp på podiet den kvällen. Snarast en rejält osäker kille som inte stått framför sin publik på sju år, en artist vars popularitet under den tiden gått från ofattbar till obefintlig. Klart han var nervös.

Det blev ändå, lite udda, inte Sit Down-showernas starkaste bidrag som hamnade i den ursprungliga Comeback Special. **Lawdy Miss Clawdy** är riktigt bra, men **Baby What You Want Me To Do** slutar tvärt halvvägs med en tafatt monolog som polarna får hjälpa Elvis med. Annat framfördes den kvällen som var starkare, exempelvis de härliga versionerna på **Love Me** och **Tryin' To Get To You**

vilka först sex år senare hamnade på plattan **A Legendary Performer vol 1**.

3) Heartbreak Hotel / Hound Dog / All Shook Up / Can't Help Falling In Love / Jailhouse Rock / Love Me Tender

Efter Sit Down kommer vi till vad som brukar gå under namnet **Stand Up Show**. I samma studio som senast står Elvis två dar senare ensam på scenen, en orkester finns lite skymd bakom, och drar igenom ett potpurri på gamla hits. Att Sit Down Show gått så bra borde ha gjort gott för Elvis självkänsla.

Återigen blir det ändå, när man tittar på extramaterialet med de kompletta showerna, en osäker inledning.

Kanske inte så konstigt. För första, och faktiskt enda, gången i karriären står han ensam på scen. Iklädd ett läderställ a la' Gene Vincent som sitter som korvskinn kände han sig nog nästan mer naken än påklädd på den scen som hade publik på alla fyra kanter. Snacka om vara uttittad.

Efter ett par försök kommer han ändå loss rejält. När han gör det känns det verkligen som att Elvis står där för att visa världen att han fortfarande är kungen av Rock'n Roll, att vi kan lägga en stor glömskans filt över sextiotalets alla urtöntiga filmer med sina bedrövliga soundtracks -

här tittar den riktige Elvis Presley fram igen. De nummer från Stand Up Show som hamnade i programmet och på skivan är tvivelsutan rent formidabla.

a) Heartbreak Hotel. En snabb version på genombrottslåten från 1956. Avsevärt mera krut och ös här än i originalets återhållsamma blues. Elvis tar i för allt vad han är värd och gör det som om hans liv hängde på det.

b) Hound Dog. Samma sak här - mindre finess än på ursprungliga versionen från 1956, istället mer pang på rödbetan. Elvis formligen vräker ur sig textens budskap. Annorlunda men grymt läckert.

c) All Shook Up. Det snabba tempot fortsätter, det är snudd på att Elvis inte hänger med i texten, så fort går det. Men det är bra, oerhört bra.

d) Can't Help Falling In Love. Det här var första gången Elvis inför publik framförde sin hit från 1961 som, med få undantag, kom att bli avslutningsnumret under sjuttioalets konserter. Här går det långsammare än det gjorde senare, vilket får det hela att bli mer känslofyllt än med senare versioners lite forcerade tempo. Det hörs och syns att Elvis känner starkt för den här låten.

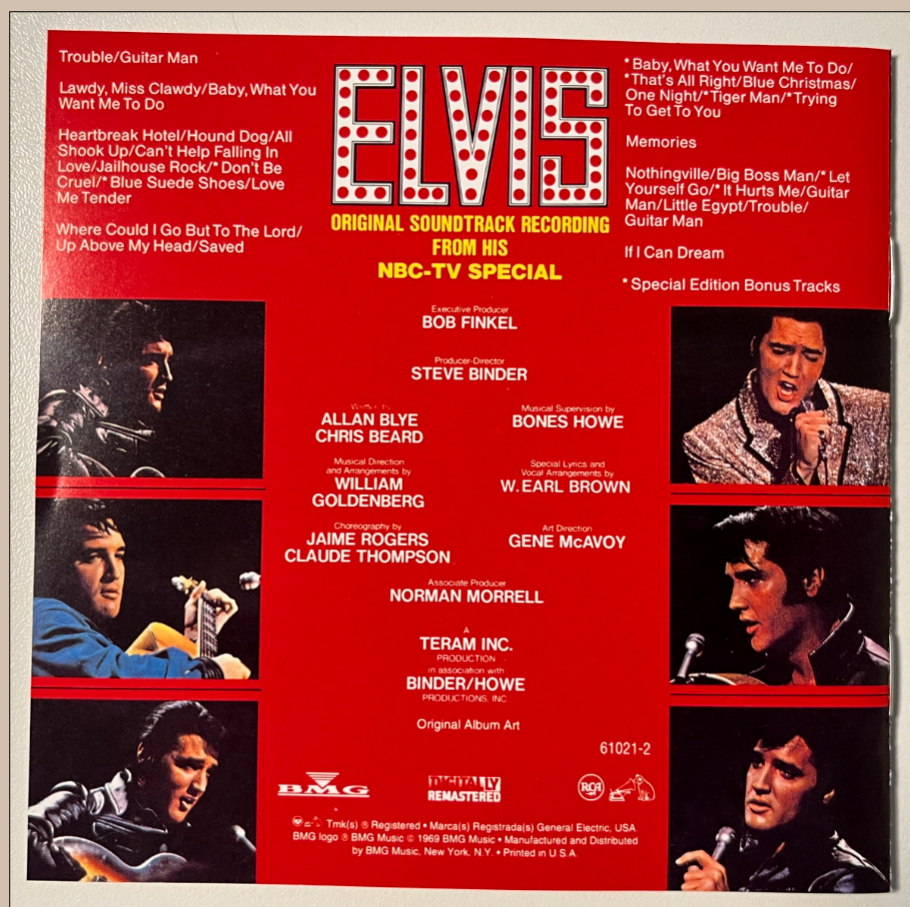
e) Jailhouse Rock
Återigen en version som i kraft och energi överträffar originalet. Snabbare och tyngre måste ju inte vara likvärdigt med att det är bättre, men det är en kraft här, närmast ursinne, som kanske aldrig tidigare funnits i Elvis repertoar.

f) Love Me Tender
Efter en lätt trevande inledning med ett generat skratt levererar Elvis en Love Me Tender som med sitt stora orkesterarrangemang blir väsensskild från originalet från -56 med bara en akustisk gitarr i kompet.

Stand Up Show är helt makalös. Ett tidlöst monument över en gudabenådad artist när han var som bäst. Elvis framför inte på nåt sätt de gamla rock'n roll-hitsen med nån glimt i ögat typ "det här gjorde jag när jag var ung, tänk så jag bar mig åt!" (som han tyvärr kom att göra några år senare). Tvärtom, det finns en stark känsla av "här och nu". Arrangemangen är så pass annorlunda jämfört med de ursprungliga studioversionerna att det överlag låter sent sextiotial om både sång och komp.

Sida B

1) Where Could I Go But To The Lord / Up Above My Head / Saved
Vi vänder på plattan och

Baksidan på CD:ns booklet. CD:n är utökad med bonusspår som inte fanns med på den klassiska LP:n från 1968.

Foto: Elvis Ahlgren

ramlar rakt in i ett gospelmedley. Medleyt inleds med **Sometimes I Feel Like A Motherless Child** där **Jean King**, en av körtjeerna, skönsjunger till ett drömskt svävande komp. Direkt därpå glider Elvis in på scenen med **Where Could I Go But To The Lord** en låt han spelat in två år tidigare på LP:n **How Great Thou Art**. Den här versionen är klart häftigare - det är en frapperande skillnad i styrka och intensitet i framförandet.

Efterföljande **Up Above My Head** blir mer ett

mellanspår till medleyts sista spår **Saved** - som är ett av plattans absoluta toppnummer. Kompet har här ett tryck i sig så att det nästan kokar över. Elvis tar i från fotknölnarna upp till hårfästet i denna formidabla energiurladdning. Att han tror på varje ord han slungar ut behöver man inte tvivla en sekund på. Det blir en formidabel sånginsats, en av karriärens allra bästa.

Jo, visst är den religiösa **How Great Thou Art**, inspelad två år tidigare, en fin platta - men sången där kan på intet sätt jämföras med den kraft och styrka

som visas upp här. Presley har här en röst som på alla plan är överlägsen den han besatt på sina skivor under åren alldeles innan.

En liten invändning mot det här medleyt skulle kanske vara filmningen. På skiva låter det tungt och sprängfyllt av energi, men man lyckas inte riktigt föra över det in i TV-rutan. Dansnumret är sanslöst skickligt, men det tar närmast bort fokus från musiken.

2) Blue Christmas / One Night

Och så är vi tillbaka i Sit Down Show och podiet igen.

Här var det först tänkt att den **Tiger Man**, som några veckor tidigare hade dykt upp på samlings-LP:n **Singer Presents Elvis Singing Flaming Star And Others**, skulle legat. Nu blev den - som en eftergift till Överste Parker - utbytt mot Blue Christmas. Och det är verkligen trist att Parker inte kunde släppa tanken på en renodlad julshow. Tiger Man hade formligen krossat om den hade kommit med. Blue Christmas funkar, men mer än så är det inte.

Efterföljande One Night med sitt lätt jönsiga "No strap" i texten känns heller inte helt klockrent. Självklart - det här är bra, ingen diskussion om det, men det fanns bättre material från Sit Down Show som, märkligt nog,

blev ratat.

En udda detalj är att Elvis under båda seten efter bara ett par låtar reser på sig och byter gitarr med Scotty Moore som sitter till vänster om honom. Det var tydligen inte planerat utan bara ett stundens infall. Följden blir att Elvis spelar väldigt mycket elgitarr på inspelningarna och Scotty Moore nästan inte alls. Då Scottys akustiska gitarr inte var separat uppmickad så hörs han mycket lite både i programmet och på plattan. Å andra sidan får Elvis på så sätt chansen att visa vilken driven gitarrist han var. Han kör urläckra riff bakom sin sång, riff som sitter som gjutna. Jo då, det där hade han helt klart gjort förr. Hans kompspel hade platsat i vilket rock- eller bluesgäng som helst. Synd att Elvis efter tiden på Sun inte spelade mer på sina egna skivor än vad han gjorde.

Sit Down Show var de sista Elvis-inspelningar som Scotty Moore och D.J. Fontana var med på, dessutom sista gången de sågs. De skulle höras för eventuella framtida projekt men det blev aldrig av.

3) Memories

Memories, skriven av **Billy Strange** och **Mac Davis**, är måhända inte showens starkaste bidrag men ändå en väldigt fin ballad - utsökt framförd dessutom. Här lämnar Elvis under Sit

Down Show sina kompisar på podiet, sätter sig ner på trappan flankerad av några unga tjejer och sjunger till ett förinspelat orkesterkomp. Memories är en av plattans två singelsläpp. Den ena av de två låtskrivarna, Mac Davis, skulle kort senare komponera **In The Ghetto** och **Don't Cry Daddy** till Elvis.

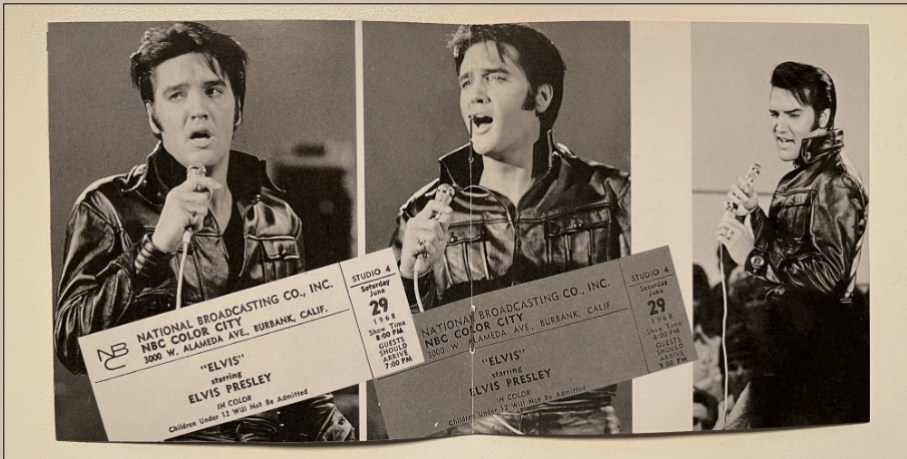
Memories kom några år senare att bli outro på filmen **Elvis On Tour**.

4) Nothingville / Big Boss Man / Guitar Man / Little Egypt / Trouble / Guitar Man

Och på spår 4 bjuds vi så på ett fantastiskt medley. Det blir som ett gäng MTV-videos ihopklippta till en och samma film. Klart banbrytande. Jag går dock inte in på detaljer på det visuella utan stannar vid det musikaliska.

a) Nothingville
En slött rullande bluesvända som specialskrevs till showen av samma gubbar, Mac Davis och Billy Strange, som skrivit Memories.

b) Big Boss Man
Den här låten hade Elvis året innan släppt på en singel som tyvärr floppade. Här blir det en remarkabelt starkare insats än på den lite tama studioversionen.

Bookletens mittuppslag med biljetter till showerna i studion.
Foto: Elvis Ahlgren

Och - allt, absolut allt, sitter klockrent. Elvis visar upp en total kontroll över sin röst det starka utspelet till trots. Uppenbarligen hade han förberett sig minutiöst inför de här inspelningarna för att komma bättre rustad röstmässigt till en studio än kanske någon gång förr eller senare under sin karriär.

När man sen begrundar Colonel Parkers ihärdiga invändningar mot det genialiska upplägg som Elvis, Bob Finkel och Steve Binder lyckligtvis trumfاده igenom finns bara en tragisk slutsats att dra: karlen hade inte koll! Inte en susning.

Ökenvandringen under senare delen av sextioalet med filmer som allt färre tittade på med undermåliga soundtracks och singlar som till slut knappt tog sig in på hot 100 var alltså inte frukten av en genomtänkt strategi utan bara en sniken managers krampaktiga, helt missriktade försök att få ut

det lilla han fortfarande kunde ur en produkt han vid det laget såg som förbrukad. Nyttänk fanns bara inte.

Som tur var fanns det folk runt omkring som hade mod att gå emot denne Kiviks Marknads-månglare.

Vad Elvis borde ha gjort efter TV Special är naturligtvis att ha fortsatt att samarbeta med Steve Binder och kickat översten all världens väg.

Parker hade gjort sitt. Visst - han hade varit ovärderlig för Elvis under de inledande fyra åren och första tiden efter lumpen. Efter 1961 är det ändå tveksamt om han bidrog med så mycket mer än att prata till sig bra penningdealer med olika filmbolag och fina sviter i Las Vegas.

I slutet av sextioalet tycks Parker ha tappat greppet helt, något som inställningen till TV-showen klart visar. Här kunde han, om han fått som han velat, kört Elvis framtid rakt ner i

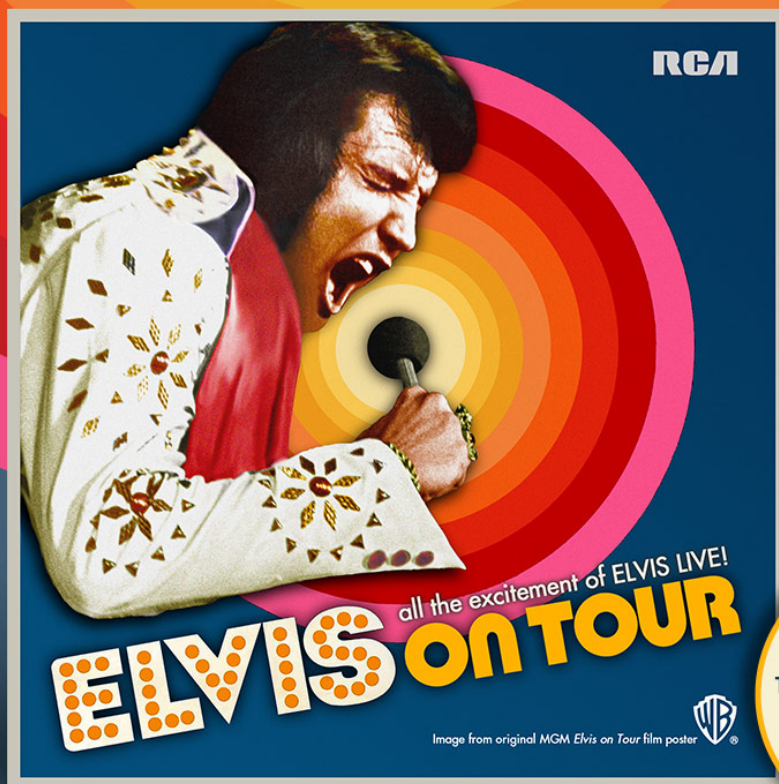
diket, något som nu stoppades av hjärnor skarpare än överstens egen.

Parker var dock inte dummare än att han såg att han höll på att tappa greppet om sin guldkalv. Direkt efter showen förbjöd översten all kontakt mellan Elvis och Binder. Parker satte sig sen åter på kuskbocken med tömmarna i handen. Nu hade han sett att det gick att göra pengar på livespelningar och det var där överstens sikte nu var inställt när filmerna inte längre var nån mjölkossa. Och visst blev det spelningar de kommande åren allt. Ofta två om dan, något som i slutändan skulle få ödesdigra konsekvenser.

Men - det är en annan historia.

Jag avslutar istället med att slå fast att Elvis NBC TV-Special är en makalös skiva, en av karriärens absoluta höjdpunkter. **Slutbetyget fem av fem är kassaskåpsäkert.**

ALSO INCLUDES:
THE AWARD-WINNING
CONCERT FILM ON
BLU-RAY

ELVIS ON TOUR

CD-box: 6 CD:n med över 140 låtar!

Elvis On Tour-boxen består av 6 CD + 1 Blu-ray. CD-skivorna innehåller fyra av konserterna (och två av repetitionerna) som var del av Elvis turné i norra USA 1972. De spelades ursprungligen in för konsertfilmen som hade premiär senare det året. Boxen innehåller totalt 145 låtar, inklusive 91 tidigare utgivna låtar, och den prisbelönta konsertfilmen på Blu-ray.

KOMMER I DECEMBER